

De Økonomiske Råd
Formandskabet

**SKRIFTLIGE
INDLÆG FRA
DET ØKONOMISKE
RÅDS MEDLEMMER**

SKRIFTLIGE INDLÆG FRA DET ØKONOMISKE RÅDS MEDLEMMER

På de følgende sider er gengivet skriftlige indlæg fra medlemmer af Det Økonomiske Råd. Følgende medlemmer har ønsket at give skriftlige bidrag:

Finansministeriet
Erhvervsministeriet
Kommunale organisationer
Danmarks Nationalbank
Dansk Arbejdsgiverforening
Dansk Byggeri
FH – Fagbevægelsens Hovedorganisation
3F - Fagligt Fælles Forbund
Dansk Metal
Akademikerne
DI
SMVdanmark
Landbrug & Fødevarer
Dansk Erhverv
Forbrugerrådet Tænk
CEPOS
Finans Danmark
Arbejderbevægelsens Erhvervsråd
Særligt sagkyndig Torben M. Andersen
Særligt sagkyndig Mette Ejrnæs

FINANSMINISTERIET

Konjunkturvurdering

Usikkerheden om den globale økonomi og afledt heraf også dansk økonomi er taget til, hvilket også på mange måder kommer til udtryk i formandskabets konjunkturvurdering. Finansministeriet deler overordnet set formandskabets vurdering af, at der er udsigt til solid vækst i år, men en vis vækstafdæmpning næste år, samt at der er særskilt store negative risici for vækstudsigterne aktuelt.

Finansministeriet noterer sig imidlertid, at formandskabet trods stigende usikkerhed og en forventning om lidt højere ledighed fortsat forventer, at privatforbruget vil vokse i et højt tempo i 2020 – svarende til den højeste forbrugsvækst siden 2006. Det er samtidig værd at bemærke, at dansk økonomi ifølge rapporten fortsat vil befinde sig i en højkonjunktur i kraft af positive output- og beskæftigelsesgab næste år.

Finanspolitikken

Finansministeriet er samlet set enig i, at aktivitetsvirkningen af finans- og strukturpolitikken givet det nuværende konjunkturbillede bør være nogenlunde neutral – og at det er vigtigt at holde god afstand til budgetlovens underskudsgrænse, så der er et manøvrerum i finanspolitikken i tilfælde af et egentligt tilbageslag. Det er også tilfældet med det fremlagte forslag til finanslov for 2020.

Formandskabet efterspørger, at der snart fremlægges en økonomisk plan frem til 2030. Finansministeriet bemærker i den forbindelse, at de mellemfristede planer typisk har haft en planlægningshorisont på 8 til 9 år ved fremlæggelsen – blandt andet for, at fremskrivningsusikkerhederne ikke skal blive for store, og for at de finanspolitiske mål og prioriteringer ikke skal strække sig over adskillige valgperioder. Samtidig er der også brug for tid til grundig forberedelse af en fremtidig 2030-plan, bl.a. i forhold til regeringens ambitioner på klimaområdet, infrastrukturpolitikken, velfærdspolitikken og andre områder.

Finansministeriet vil i forbindelse med de langsigtede fremskrivninger af dansk økonomi gerne kvittere for at formandskabet i væsentligt højere grad end tidligere – betoner den usikkerhed, der er om styrkelsen af de offentlige finanser på meget langt sigt, som danner grundlag for den opgjorte holdbarhedsindikator.

I forhold til de lange fremskrivninger bemærkes det, at der i Finansministeriets fremskrivninger er udsigt til en svækkelse af den strukturelle saldo til ca. $-1/2$ pct. af BNP frem mod 2030 og ca. -1 pct. frem mod 2045. Det skal primært ses i sammenhæng med en betydelig demografisk modvind efter 2025 og en antagelse om gradvist stigende renter fra det fortsat lave niveau i 2025 – antagelser som også DØRs deler.

Budgetlovsevaluering

Finansministeriet kvitterer for, at formandskabet har rejst en række relevante overvejelser og diskussionsemner til brug for den forestående evaluering af budgetloven. Finansministeriet deler formandskabets opfattelse af, at budgetloven har opfyldt sit overordnede formål og bidrager til ansvarlige finanspolitiske rammer.

Formandskabets anbefalinger og overvejelser i forhold til den kommende budgetlovsevaluering er nuancerede og beskriver således både fordele og ulemper ved mulige justeringer.

Finansministeriet arbejder på en række faglige analyser vedrørende budgetloven, der skal være med til at danne grundlag for de kommende drøftelser i forbindelse med evalueringen af budgetloven. DØRs analyser vil indgå som led heri.

DØR anfører, at den nuværende budgetlov giver mulighed for, at underskudsgrænsen kan overskrides efter fremlæggelsen af forslaget til finansloven, hvis overskridelsen skyldes ændrede skøn, men ikke hvis den skyldes nye politiske initiativer. Finansministeriet anerkender, at der i sådanne situationer vil være behov for at redegøre for, at det er ændrede skøn og ikke diskretionære tiltag for det givne år, der har ført til overskridelsen af underskudsgrænsen. Det bemærkes i den forbindelse, at Finansministeriet løbende redegør for skønnene for den strukturelle saldo. Finansministeriet vil generelt overveje, om der er områder af budgetloven, hvor gennemsigtheden med fordel kan øges.

Omkostninger ved konjunkturudsving

Finansministeriet vil gerne kvittere for en interessant analyse af omkostninger ved konjunkturudsving. Det er vigtigt at have omkostningerne for øje, herunder om enkelte grupper er særligt udsatte, når konjunkturerne vender. Det noteres samtidig, at de automatiske stabilisatorer i dansk økonomi bidrager til at mindske konsekvenserne af udsving for den enkelte fx, som Formandskabet skriver, i tilfælde af sygdom.

ERHVERVSMINISTERIET

Erhvervsministeriet kvitterer for en omfattende og spændende efterårsrapport fra formandskabet om de kort- og langsigtede udfordringer for dansk økonomi mv.

Konjunktursituationen

Formandskabet vurderer, at global usikkerhed i de kommende år vil lægge en dæmper på dansk økonomi. Dansk økonomi vurderes dog godt rustet til lavere vækst. Opsvinget har ikke været drevet af kreditvækst, og en bølge af omlægning til boliglån med faste lave renter har styrket husholdningernes modstandsdygtighed. "Lavrentemiljøet" forventes at fortsætte over en længere periode. Erhvervsministeriet bemærker, at det er vigtigt, at der fortsat analyseres videre på konsekvenserne for dansk økonomi af en længere periode med lave renter.

Formandskabets vurdering af konjunktursituationen flugter overordnet med regeringens egen vurdering i Økonomisk Redegørelse fra august 2019.

Global usikkerhed

Formandskabet skriver, at der er finanspolitisk rum til at reagere, hvis dansk økonomi rammes af et større tilbageslag end ventet. Ud over de traditionelle finanspolitiske instrumenter, kan her også nævnes den kontracykliske kapitalbuffer, som er blevet hævet flere gange gennem de seneste år.

Den tiltagende globale usikkerhed de kommende år fremhæves af formandskabet, som en af de større trusler mod fortsat høj vækst. Det bemærkes i den forbindelse, at Erhvervsministeriet løbende har fokus på at forberede de danske virksomheder på konsekvenserne af Brexit.

Bo- og gaveafgift

Erhvervsministeriet noterer sig, at formandskabet vurderer, at det er fornuftigt at tilbagerulle sænkelsen af bo- og gaveafgiften, og at en forbedring af henstandsordningen kan bidrage til adressere hensynet til virksomhedernes likviditet. Erhvervsministeriet bemærker, at dette er i tråd med regeringens forslag i finanslovsforslaget for 2020.

Omkostninger ved konjunkturudsving

Erhvervsministeriet kvitterer for et par spændende analyser af omkostningerne ved konjunkturudsving. Formandskabet viser i deres analyser blandt andet, at konjunkturudsving rammer ens i by- og yderområder, samt at konjunkturudsving rammer de mest udsatte på arbejdsmarkedet hårdest. Desuden findes der evidens for, at stabiliseringspolitikken er med til at afbøde diskretionære stød til borgeres arbejdsliv. Erhvervsministeriet ser positivt på disse resultater.

KOMMUNALE ORGANISATIONER

Rapporten dokumenter med al tydelighed, at de offentlige finanser er sunde. Finanspolitikken er overholdbar. Holdbarhedsindekset i nærværende rapport er 3½ gange så stort som i rapporten fra efteråret 2016. En mindre del af forbedringen af den finanspolitiske holdbarhed skyldes en ny beregning vedr. sund aldring, hvor der ses på tiden op til 10 år før dødstidspunktet mod 6 år i tidligere år (dog år for plejehjemsudgifter).

Beregningen vedr. betydningen af sund aldring for den finanspolitiske holdbarhed er interessant. Det havde dog været ønskeligt, at der var gjort mere ud af den usikkerhed, der knytter sig opgørelsen. Prisen for at kunne se på de sidste 10 år før dødstidspunktet er, at der i beregningen er brugt mindre aktuelle udgiftsdata. I dette tilfælde tal fra 2008/2009. Der er således taget udgangspunkt i to udgiftsmæssigt særlige år, der siden er blevet fulgt af en reduktion af de kommunale serviceudgifter og en opbremsning i væksten i de regionale sundhedsudgifter. Desuden var flere serviceområder påvirket af en omfattende strejke i foråret 2008. Såvel ændringer i behandlingsteknologi som ændringer i serviceniveauer i den mellemliggende periode kan derudover være medvirkende til, at profilen for aldersfordelte enhedsudgifter er væsentlig anderledes i dag. Det kan i så fald indebære, at den beregnede effekt på holdbarheden bliver tilsvarende skæv i forhold til den virkelighed, der gælder i dag. Et yderligere spørgsmål er naturligvis i hvilket omfang man kan udstrække historiske erfaringer til at gælde

fremtidige generationer. Den øgede udbredelse af diagnoser, og flere der lever med kronisk sygdom, kan fx påvirke billedet.

Kapitlet om budgetloven og de finanspolitiske rammer er overordnet set godt og veltimet henset til den snarlige evaluering af budgetloven. Eksempelvis bør påpejningen af problemerne ved en millimeterstyring efter et skøn for den strukturelle saldo, der i sit udgangspunkt er så usikkert, give stof til eftertanke.

Diskussionen af mulighederne for et flerårigt perspektiv er også særdeles relevant og interessant.

I rapporten peges der på, at kommunerne over en årrække har haft lavere serviceudgifter og samtidig højere anlægsudgifter end forudsat. Det kobles desværre ret misforstået sammen med forskellige sanktionsregler for service og anlæg, hvorfor der lægges op til en diskussion af, om reglerne for sanktioner for service- og anlægsudgifter skal sidestilles. Her ville lidt mere refleksion over tingenes sammenhæng have været på sin plads.

For det første forholder det sig sådan, at den kommunale anlægsramme er blevet reduceret betragteligt som følge af skiftende regeringers pres for at få reduceret niveauet for de offentlige investeringer. Overskridelserne på anlæg afspejler således ikke et øget udgiftsniveau, men derimod, at det ikke er lykkedes at nedbringe anlægsudgifterne i takt med en faldende anlægsramme.

For det andet er serviceudgifter og anlægsudgifter to meget forskellige størrelser. Serviceudgifterne har en stabil udvikling over tid, mens anlægsudgifterne er bundet op på konkrete projekter i de enkelte kommuner og varierer betydeligt over tid.

DANMARKS NATIONALBANK

Nationalbanken deler overordnet set formandskabets vurdering af konjunktursituationen og det tilhørende risikobillede, om end økonomien efter Nationalbankens opfattelse er et stykke længere inde i højkonjunktoren, end formandskabet vurderer. Dansk økonomi har indtil videre stået imod den internationale vækstafdæmpning, der er indtruffet det seneste år. Udsigten til svagere udvikling i udlandet vil dog med tiden smitte af på dansk økonomi, og væksten herhjemme må forventes at blive lidt lavere i de kommende år. På arbejdsmarkedet er der begyndende tegn på en opbremsning, og manglen på arbejdskraft er aftaget.

Nationalbanken er enig i formandskabets vurdering af, at den aktuelle neutrale finanspolitik er godt afstemt med konjunkturerne. Lidt lavere vækstrater under en højkonjunktur er ikke et signal om, at finanspolitikken skal lempes. De automatiske stabilisatorer, som er stærke i Danmark, vil i sig selv øge sandsynligheden for en blød landing for dansk økonomi. Samtidig har højkonjunktoren fundet sted, uden at der er opbygget betydelige ubalancer, og dansk økonomi er derfor godt rustet til en afmatning i væksten. Skulle der komme et større tilbageslag i økonomien, er der finanspolitisk manøvrerum til at afbøde det.

Formandskabets opdaterede fremskrivning af de offentlige finanser viser, at finanspolitikken er mere end holdbar – også væsentligt mere end hidtil vurderet. Det er primært et resultat af store offentlige overskud mange år ude i fremtiden, og at tilbagetrækningsalderen forhøjes med mere end 10 år i forhold til i dag. Selv om en så stor stigning i tilbagetrækningsalderen har sin rod i stigende levealder, er der betydelig usikkerhed knyttet til så markante forandringer, herunder hvordan tilbagetrækningsbeslutningen påvirkes af offentlige og private førtids- og invalidepensioner og tilbagetrækning finansieret af egen opsparing. At finanspolitikken vurderes mere end holdbar, bør derfor ikke opfattes som en mulighed, der kan omsættes til finanspolitiske lempelser inden for en overskuelig tidshorisont.

Nationalbanken deler formandskabets vurdering af, at budgetloven er med til at understøtte sunde offentlige finanser. Budgetlovens udgiftsstyring med udgiftslofter og mulighed for sanktioner ved budgetoverskridelse har stoppet tidligere tiders tendens til udgiftsskred og bidraget til, at de finanspolitiske mål er blevet overholdt. En eventuel revidering af budgetloven bør videreføre denne egenskab.

Rapporten indeholder et specialkapitel om omkostninger forbundet med konjunkturudsving. Formandskabet drager ingen håndfaste konklusioner, men tager hul på vigtige analyser omkring velfærdsøkonomiske omkostninger ved konjunkturudsving og stabiliseringspolitik. Det hilses velkommen. Formandskabet finder tegn på, at de automatiske stabilisatorer i det danske skatte- og indkomstoverførselssystem mindsker et eventuelt velfærdstab ved konjunkturudsving. Det understreger vigtigheden af at have finanspolitiske instrumenter, der virker hurtigt og effektivt. Boligbeskatning, der følger udviklingen i boligpriser, er et godt eksempel på en indbygget automatisk stabiliserende mekanisme..

DANSK ARBEJDSGIVERFORENING

Konjunktur og offentlige finanser

DA noterer sig, at formandskabet nedjusterer deres vækstskøn i lyset af svagere internationale konjunkturer. Det er dog positivt, at formandskabet vurderer, at fremgangen i dansk økonomi stadig vil fortsætte de kommende år. Ligeså er det en opløftende melding, at dansk økonomi indtil videre har været forholdsvis robust overfor det ændrede konjunkturbillede i landene omkring os.

Med de nuværende vækstudsigter for Danmark er det ikke økonomisk hensigtsmæssigt at lempe finanspolitikken, som det pointeres i rapporten. DA er helt på linje med formandskabet og kan kun opfordre til, at politikere lytter til de faglige argumenter, der fremføres mod at lempe finanspolitikken.

Formandskabet skriver i deres rapport, at der er indikatorer, som peger i retning af, at presset på arbejdsmarkedet er aftaget de seneste måneder. DA vil gerne pointere, at niveauet for mangel på arbejdskraft fortsat er på et højt niveau. Opgørelser over ledige stillinger og forgæves rekrutteringer viser ligeledes, at der stadig er akutte udfordringer med at finde medarbej-

dere for de danske virksomheder. Danmark går glip af både vækst og arbejdspladser, som følge af udfordringerne med mangel på arbejdskraft.

Derfor er der fra DA's perspektiv ingen tvivl om, at mangel på arbejdskraft fortsat er en helt central udfordring for den økonomiske politik herhjemme, som bør adresseres gennem konkrete politiske initiativer med både det korte- og lange sigte for øje.

Formandskabet overser denne udfordring og behovet for et større arbejdsudbud ved ikke at komme med nogle konkrete forslag, der kan løfte den strukturelle beskæftigelse.

Adgang til udenlandsk arbejdskraft har været en af grundstenene i det nuværende beskæftigelsesopsving. DA mener, at det er helt oplagt at kigge i den retning for at løse udfordringerne på arbejdsmarkedet.

Finanspolitisk holdbarhed

Det er positivt, at formandskabet skønner, at de offentlige finanser på længere sigt er holdbare. Dette gode udgangspunkt skyldes, at vi gennem konkrete politiske reformer, ikke mindst *Velfærdsaftalen (2006)* og *Tilbageføringsaftalen (2011)*, har taget hånd om de langsigtede udfordringer.

Den åbenlyse holdbarhed af dansk økonomi bør dog ikke blive et påskud til at lempe finanspolitikken. Ej heller bør det give anledning til at ændre på de centrale elementer i de gennemførte reformer, herunder først og fremmest *Velfærdsaftalen*.

Hertil er usikkerheden i fremskrivningerne for stor, hvilket formandskabet også selv fremhæver. En opjustering af holdbarheden med 20 mia. kr. fra den ene vurdering (forår 2018) til den næste (efterår 2019) er i sig selv et vidnesbyrd om, hvor stor usikkerheden er.

Til næste år skal Folketinget vedtage et løft af folkepensionsalderen gældende fra 2035. For dansk økonomis fremtidige vækspotentiale er det helt afgørende, at velfærdsaftalens bestemmelser her bliver fulgt op. Det er netop de beslutninger, som holdbarheden i dansk økonomi hviler på.

I forlængelse heraf er det derfor også meget tilfredsstillende, at formandskabet finder klar evidens for, at den højere folkepensionsalder fra 1. januar 2019 har haft en positiv effekt på beskæftigelsen for personer i alderen 65 til 65½ år.

Budgetloven og finanspolitiske rammer

DA anser *Budgetloven (2013)* som en af hjørnestenene i den økonomiske politik på linje med velfærdsaftalen. Danmark er gået fra betydelige budgetoverskridelser i kommunerne år efter år til en situation med budgetdisciplin i den offentlige sektor. Den kommende evaluering og eventuelle revision af budgetloven bør derfor ikke føre til ændringer, som svækker den finanspolitiske disciplin, som budgetloven har skabt.

DANSK BYGGERI

Kapitel I: Konjunktur, offentlige finanser og økonomisk politik

Dansk Byggeri deler formandskabets overordnede syn på konjunktursituationen og det baggrundstæppe af global usikkerhed, som den udspiller sig på baggrund af. Selvom dansk økonomi er robust og uden ubalancer af betydning, så er vi en lille åben økonomi, der uundgåeligt rammes, fx af afmatning i Tyskland. Derfor er vi enige i, at den økonomiske vækst og fremgangen på arbejdsmarkedet ventes at aftage.

Presset på arbejdsmarkedet er allerede aftaget i løbet af 2019. Men den strukturelle udfordring med adgang til kvalificeret arbejdskraft forsvinder ikke som dug for solen. Det gælder ikke mindst i byggeriet, der ventes at mangle 17.000 faglærte i 2028.

Formandskabet forventer en opbremsning i boliginvesteringerne, fra en vækst på 3,0% i 2019 til 1,9% i 2020. Dansk Byggeri forventer en endnu mere beskeden vækst i boliginvesteringerne i 2020 på 1,1%, og så er det endda boligrenoveringer, som overhovedet sikrer positivt fortegn i det regnestykke. Dertil skal lægges, at anlægsbranchen står foran et betydeligt aktivitetsdyk på vej- og baneområdet i 2020 – så samlet vurderer Dansk Byggeri, at branchens beskæftigelse falder med mindst 1.000 personer i 2020 (dog efter at være vokset med 32.000 de seneste seks år).

Vi hæfter os ved rapportens afsnit om en 2030-plan og behovet for en investerings-ramme frem mod 2030. Det er vigtigt at have en langsigtet pipeline af infrastruktur-projekter, der som tommelfingerregel skal rangordnes efter samfundsøkonomisk rentabilitet. I forhold til tidligere halvårsrapporter fra formandsskabet, glæder vi os over, at det pointeres så eksplicit, at omfanget af samfundsøkonomisk rentable investeringer alt andet lige vil være større, når renten er rekordlav så langt øjet rækker.

Til gengæld er vi uenige med formandskabet i, at den lavere arveafgift på familieejede virksomheder skal rulles tilbage fra de planlagte 5% i 2020 til 15%. Det vil være gift for erhvervslivets generationsskifter, og det er penge, der allerede er betalt skat af én gang. I stedet bør også den generelle arveafgift sænkes til 5% - og evt. helt afskaffes, som Norge gjorde det i 2014 og Sverige tilbage i 2005.

Men hvis vi skal prøve at zoome ind på en pragmatisk løsning for arveafgiften, så ligger nøglen i en ny og gennemskuelig fortolkning af værdifastsættelsen. Vi ønsker et skattegrundlag, der er forudsigeligt, til at beregne og skematisk, fx egenkapital + goodwill. En idé i den forbindelse kan være, at man – på samme måde som det forsigtighedsprincip, vi kender fra de kommende ejendomsvurderinger – kun skal betale skat af 80% af det beregnede skattegrundlag.

Kapitel II: Finanspolitisk holdbarhed

De offentlige finanser er – ikke overraskende - overholdbare. Men bundlinjen, der viser, at summen af indtægter overstiger udgifter over en meget lang årrække, bygger på et skrøbeligt fundament af konstant høj beskæftigelse. Den overholdbare finanspolitik har syv års jubi-

læum, og fundamentet er lagt via markante arbejdsmarkedsreformer i form af Velfærdsaftalen 2006 og Tilbagetrækningsaftalen 2011.

Apropos arbejdsmarkedsreformer, så ser vi gerne, at formandsskabet snarest muligt laver en følsomhedsanalyse af, hvad der vil ske med holdbarheden, hvis et politisk flertal i en ikke alt for fjern fremtid skulle finde på at aflyse den aftalte sammenhæng mellem tilbagetrækningsalder og forventet levetid.

Dansk Byggeri hæfter sig ved den væsentlige forskel i investeringsniveau i regeringens og DØR's langsigtede fremskrivning. Formandsskabet pointerer, at Finansministeriet opererer med et lavere offentligt investeringsniveau i 2040 - og dermed mindre kapitalapparat - end det, DØR opererer med. I den sammenhæng er det en utopi at tro, man kan udvide kvaliteten af offentlig service uden også at forbedre de fysiske rammer omkring den. Det gælder fx indeklimaet i skolerne og et velfungerende vejnet. Man kan have varierende holdninger til, hvor meget det offentlige forbrug, skal udvides – men det nytter ikke noget at udvide forbruget markant uden også at løfte investeringerne i bygnings- og anlægskapitalen.

Kapitel III: Budgetloven og finanspolitiske rammer

Budgetloven er en af hjørnestenene i den økonomiske politik. Den virker disciplinerende, især overfor kommunerne. Ikke desto mindre, er det sundt med nogle års mellemrum at evaluere, hvordan den virker i praksis, men fokus skal fremdeles være på at opretholde budgetdisciplinen.

I vores budgetlov opereres der med et skærpet, selvvalgt dansk krav om, at det strukturelle underskud ikke må overstige 0,5% af BNP, mens EU's krav til Danmark via Stabilitets- og Vækstpagten er, at underskuddet blot ikke må overstige 1,0% af det konjunkturrensede BNP.

Hvis man har større fleksibilitet omkring budgetlovens grænse, har man også bedre mulighed for at tage højde for usikkerheden i skønnene. Dansk Byggeri anfægter dog ikke selve det at have en budgetlov med klart definerede målsætninger for offentlige underskud mv., herunder også en budgetlov med sanktionsmekanismer.

Dansk Byggeri mener, at man godt – uden at sætte den grundlæggende troværdighed omkring budgetloven over styr – overfor kommunerne kan eksperimentere med at sanktionsmekanismen skal udfoldes over en flerårig periode fremfor et stift ét-årigt fokus. Argumenterne for at beregne sanktion på baggrund af udgiftslofter over flere år, er dels at kommunerne i højere grad får mulighed for at planlægge langsigtet, hvis et mindreforbrug i et år kan overføres til det kommende år samt dels at étårige budgetter kan give incitamentet til at foretage ineffektive indkøb i slutningen af året, da der ikke er sikkerhed for, at opsparing kan bruges det efterfølgende år.

Under alle omstændigheder er Dansk Byggeri enig med formandsskabet i, at offentlige investeringer er et område, hvor udgiftsniveauet kan svinge meget fra år til år som følge af både politiske beslutninger og udefrakommende faktorer, og at offentlige investeringer derfor ikke er egnede til loftsstyring.

Et andet forslag, der bør overvejes – i god tid inden kommuneforhandlingerne 2020 – er, om man kan stimulere arbejdet for at opnå 70% reduktion af drivhusgasser i 2030 ved at friholde energirenoveringer af den eksisterende offentlige bygningsmasse i de kommunale anlægslofter?! Det kan ske som et aktivt politisk valg på samme måde som ledighedsrelaterede udgifter og renteudgifter er friholdt fra udgiftslofterne.

Kapitel IV: Omkostninger ved konjunkturudsving

Vi kender alt til konjunkturudsving i byggeriet, som måske er det mest konjunkturfølsomme af alle erhverv. I øjeblikket krydser vi dog fingre for en blød landing i branchen. Vi ser gerne, at DØR i næste rapport tager diskussionen videre, så der eksplicit tages stilling til muligheden for at benytte finanspolitik aktivt til stabiliseringsformål.

Som en vigtig grundlæggende kendsgerning, har vi - i kraft af vores store offentlige sektor, generøse velfærdsydelse samt høje skatter og afgifter – nogle kraftige automatiske stabilisatorer i dansk økonomi. Alt andet lige, taler det for at være tilbageholdende med at føre en aktiv konjunkturpolitik ud over dette.

Omvendt har finanspolitik i disse år – i hvert fald hvis man ser rent teoretisk på det – gode forudsætninger for at være virksom, da der hverken sker fortrængning (crowding out) via valutakurs, renter eller inflation.

Der skal ikke herske tvivl om, at Dansk Byggeri ønsker en mere ambitiøs og langsigtet investeringspolitik, særligt hvad infrastruktur angår. En tidssvarende infrastruktur løfter produktiviteten, binder landsdelene sammen og øger arbejdsudbuddet ved bl.a. at mindske spildtiden i trafikken. Når det er sagt, advarer vi mod at tro, at store offentlige investeringsprojekter på infrastrukturuområdet for alvor kan bruges til stabiliseringsformål. I stedet er der behov for en snarlig afklaring om en langsigtet investeringsplan, som man kender det fra mange af vores nabolande, fx Sverige og Norge.

Afslutningsvis pointerer formandsskabet, at forvridningerne ved ændring i beskatning stiger mere end proportionalt med skattesatserne. Med andre ord, kan det som hovedregel bedst betale sig at holde skatter i ro. Det er Dansk Byggeri enig i. Når man spørger virksomhederne - herunder i bygge- og anlægsbranchen - hvilke rammevilkår, der er de vigtigste, så ligger stabilitet og forudsigelighed også altid højt på listen.

FH – FAGBEVÆGELSENS HOVEDORGANISATION

Kapitel I: Konjunktur og offentlige finanser

FH deler vurderingen af, at dansk økonomi aktuelt står stærkt uden væsentlige ubalancer. FH er også enig i, at der er udsigt til aftagende vækst de kommende år samt lavere fremgang i beskæftigelsen, men at der vil være tale om en beskeden afmatning i dansk økonomi. FH er enig i, at de største risikofaktorer for udviklingen i dansk økonomi kommer fra udlandet.

Finanspolitik og aktuel økonomisk politik

FH er meget enig med formandskabet i, at de offentlige finanser grundlæggende er meget sunde både nu og i årene frem. Formandskabet vurderer, at med udsigten til lavere vækst mindskes behovet for en stram finanspolitik. FH finder også, at den nuværende finanspolitik er passende. Skulle det vise sig, at udsigterne for dansk økonomi forværres betragteligt, og der opstår behov for at understøtte væksten og holde hånden under beskæftigelsen, er det væsentligt at fremhæve, at der med de sunde offentlige finanser både er råd og plads til at lempe finanspolitikken.

Skattepolitik mv.

Formandskabet peger på, at en omlægning af bilbeskatningen kan være hensigtsmæssig strukturpolitik. FH vil i den forbindelse henlede opmærksomheden på Kommissionen for grøn omstilling af personbiler, der i øjeblikket arbejder på at analysere bilmarkedet, herunder beskatningen, med henblik på at indrette fremtidens bilbeskatning ud fra hensynet til at realisere målsætningen om, at alle nyregistrerede biler skal være lav- eller nulemissionsbiler i 2030.

Det er positivt, at fremtidens bilbeskatning tænkes ind i arbejdet med grøn omstilling, men det er helt centralt for FH, at progressionen i bilbeskatningen fastholdes. Derudover er det selvfølgelig et spørgsmål om politisk prioritering. Hvis bilbeskatningen lempes indskrænker det råderummet til andre formål. Formandskabet peger desuden på elafgiften, hvilken også er relevant at tænke ind i arbejdet med grøn omstilling af bilparken.

FH deler vismændenes – og i øvrigt den nye regerings, jf. finanslovsforslaget for 2020 – holdning om, at lempelsen af arveafgiften for familieejede virksomheder er u hensigtsmæssig. De likviditetsmæssige udfordringer kan håndteres, hvilket regeringen også lægger op til.

2030-plan og væksten i offentligt forbrug

Formandskabet peger på, at en målsætning om strukturel balance i 2030 vil indebære en opstramning på 10 mia. kr., hvis Finansministeriets fremskrivning lægges til grund. FH finder ikke, at der er behov for en finanspolitisk opstramning for at leve op til et eventuelt krav om strukturel balance i 2030. Desuden viser vismændenes opdaterede beregning af den finanspolitiske holdbarhed (jf. kap II), at der ikke er behov for opstramninger for at leve op til kravet om strukturel balance.

Regeringen har tydeliggjort, at det offentlige forbrug som minimum skal følge med demografien. I en teknisk fremskrivning vil det fortsat være relevant at fremskrive det offentlige forbrug med et demografi- og velstandskorrigeret træk i en kommende 2030-plan. På mellemlang sigt bør grundforløbet være det demografiske træk, hvilket er i tråd med regeringens ambitioner om en velfærdslov.

Kapitel II: Finanspolitisk holdbarhed

FH er enig i, at de offentlige finanser er overordentligt sunde. At overholdbarheden er blevet endnu mere udtalt med den opdaterede fremskrivning giver stof til eftertanke. Det gælder i desuden i højere grad, når formandskabet endnu engang påpeger, at de offentlige finansers

reelle stilling er endnu bedre, end de officielle størrelser viser. Der er ingen brændende platform i forhold til de offentlige finanser.

Det er oplysende, at formandskabets fremskrivning ikke udviser et underskud i 2030, og således vil en ny målsætning om balance i 2030 ikke fordre yderligere stramminger. Det står i modstrid til regeringens fremskrivning, som umiddelbart kræver en opstramning i størrelsesorden $\frac{1}{2}$ pct. af BNP. Yderligere opstramminger i en periode med demografisk modvind virker desuden paradoksalt, når der er enighed om, at de offentlige finanser er overholdbare.

FH bakker grundlæggende op om, at kortsigtede målsætninger ikke bør blokere for at føre fornuftig finanspolitik ved midlertidige udsving i den offentlige saldo, jf. kommentarer til kapitel III nedenfor. Det gælder særligt i årene med den såkaldte hængekøjeudfordring.

FH kvitterer for den nye metode til indregning af sund aldring, som dog må formodes at have størst betydning på den lange bane. På kortere sigt er det mere usikkert, hvor præcist sund aldring kan ventes at slå igennem. Bl.a. derfor anser FH det for væsentligt, at der frem mod 2025 sikres nok ressourcer til, at den offentlige service kan følge befolkningsudviklingen mere direkte, uden at man realiserer "gevinster" af sund aldring på forhånd. Eventuelle besparelser som følge af sund aldring vil – i tilfælde af at de realiseres – give mulighed for et hårdt tiltrængt kvalitetsløft af den offentlige service.

FH savner en diskussion af, hvordan så markant en overholdbarhed bør håndteres. Herunder hvordan balancen mellem generationer kan sikres bedst muligt.

Kapitel III: Budgetloven og finanspolitiske rammer

FH mener, at det er væsentligt, at saldokravet i budgetloven afspejler den aktuelle styrke af den offentlige økonomi, fremfor som nu at underskudsgrænsen ligger fast og er fastlagt på baggrund af styrken af økonomien på tidspunktet for budgetlovens vedtagelse.

Derfor mener FH, at der skal indføres en bestemmelse om løbende beregning af saldokravet ved revisionen af budgetloven. Beregninger foretaget af AE viser, at det nuværende saldokrav kan lempes til -1 pct. Fastholdelsen af det stramme danske saldokrav er dermed udtryk for et politisk valg og ikke begrundet i en økonomisk nødvendighed for at sikre robuste offentlige finanser.

I diskussionen om fastlæggelsen af saldokrav i en kommende budgetlov, kommer formandskabet ikke ind på, at et for stramt saldokrav kan hæmme finanspolitikken i at være konjunkturstabiliserende. En række studier viser, at økonomiske kriser sænker BNP varigt. Det understøttes desuden af kapitel IV i rapporten. Det er derfor vigtigt ikke at fastholde et for stramt saldokrav, der vil lægge hindringer i vejen for at føre en krisedæmpende finanspolitik. Dertil viser gennemgangen i rapporten, at det nuværende stramme saldokrav i en nær fremtid vil blive udfordret af den demografiske udvikling.

FH er enig i formandsskabets vurdering af, at skønnet for den strukturelle saldo er forbundet med stor usikkerhed. Når planlægningen af finanspolitikken i høj grad baseres på udviklingen

i den strukturelle saldo, er det vigtigt, at budgetloven indeholder mekanismer, der tager højde for denne usikkerhed. FH bakker derfor op om formandsskabets anbefaling om at tilpasse budgetloven, så der skabes mulighed for overskridelser af underskudsgrænsen i overensstemmelse med finanspagtens regler om små og midlertidige overskridelser. Den manglende mulighed i den gældende budgetlov er endnu et eksempel på, at den danske implementering af finanspagten er unødigt hård og uhensigtsmæssig for styringen af finanspolitikken.

Det er fornuftigt og relevant, at formandsskabet tager fat om nogle af de mere tekniske problemer, som findes med udgiftslofterne og sanktionerne, fx i forhold til regler for justering af udgiftslofter og indholdet i det statslige udgiftsloft. Men det er samtidig ærgerligt, at formandsskabet ikke benytter lejligheden til at afdække de mere grundlæggende problemer med økonomistyringen i blandt andet kommuner og regioner, som den nuværende budgetlov giver anledning til.

FH mener, at det nuværende etårige fokus i budgetloven og tilhørende sanktionssystem bør ændres til et flerårigt fokus, så underforbrug på velfærdsområderne undgås, og der skabes mulighed for, at kommuner og regioner kan foretage langsigtet økonomisk planlægning til gavn for velfærden og borgerne.

Kapitel IV: Konjunkturudsving og stabiliseringspolitik

FH kvitterer for kapitlet om stabiliseringspolitik. Set ud fra et lønmodtagersynspunkt er det grundlæggende fornuftigt og meget vigtigt at arbejde for en stabil økonomisk udvikling. Én af vejene til at sikre dette har i Danmark været opbygningen af et økonomisk sikkerhedsnet i tilfælde af arbejdsløshed. Trygheden omkring indkomsten er en grundlæggende styrke for dansk økonomi, som sikrer motiveret arbejdskraft og samtidig understøtter fleksibilitet under økonomiske udsving.

Vismændenes teoretiske gennemgang tager udgangspunkt i husholdningernes præferencer for stabil økonomisk udvikling. På den måde overser man et andet grundlæggende formål med stabiliseringspolitik, nemlig at der også er en gevinst for virksomhederne, hvis medarbejderne er trygge. Økonomisk tryghed er et grundlæggende mål, som den økonomiske politik skal understøtte, både af hensyn til den enkelte husholdning, men også af hensyn til samfundsøkonomiens ydeevne. Man kunne ønske, at denne dimension også var medtaget i den teoretiske gennemgang. Den teoretiske gennemgang i dette kapitel er derfor ikke et tilstrækkeligt grundlag til at vurdere, om man skal føre stabiliseringspolitik eller ej.

Den empiriske analyse viser som ventet, at der er en social slagside ved konjunkturudsving, fordi det især er personer i den lave ende af indkomstskalaen, der er særligt udsat i tilfælde af økonomiske tilbageslag. Det illustrerer, at stabiliseringspolitikken også indeholder en væsentlig fordelingspolitisk dimension. Hvis samfundet ønsker mindre ulighed, er der altså en højere samfundsøkonomisk gevinst ved at føre stabiliseringspolitik.

FH deler vismændenes konklusion om, at automatiske stabilisatorer (fx det progressive skattesystem og dagpengeforsikringen) er et nyttigt redskab til at modvirke konjunkturudsving.

Vismændenes samlede konklusion forekommer dog noget ukonkret. FH havde gerne set, at man havde brugt flere kræfter på at analysere den danske stabiliseringspolitik mere specifikt. Med den økonomiske krise for ti år siden ligger der en oplagt case at analysere nærmere, herunder om den økonomiske politik før og efter krisen var hensigtsmæssig. Det kunne fx ske i form af en gennemgang af virkningen af dagpengeopstramninger mv.

3F - FAGLIGT FÆLLES FORBUND

Kapitel I: Konjunktur, offentlige finanser og aktuel økonomisk politik

3F er overordnet enig i vækstbilledet og vurderingen af konjunktursituationen i Danmark, herunder de usikkerheder på nedsiden der følger af situationen i udlandet. Ud over at der holdes øje med beskæftigelsesudviklingen for de +65-årige, som er helt nyt i forhold til 2006-velfærdsaftalens effekter, bør man ligeledes holde øje med, om ikke også flere vil ende i ledighed, på sygedagpenge eller førtidspension.

Vismændene efterlyser i senere kapitler forklaringer af udviklingen i den strukturelle saldo i relation til budgetloven. Vismændene burde gå foran med forklaringer på udviklingen i deres strukturelle saldo, f.eks. hvad der driver den ned fra 2018 til 2019, selvom det strukturelle arbejdsmarked fortsat stiger meget markant. Med udgangspunkt i år 2018 er det svært at forstå den store forskel i udviklingen i den strukturelle saldo frem mod 2030 mellem Finansministeriet og Vismændene, givet at beskæftigelsesniveau og niveauet for investeringskvoten i 2030 ikke er mærkbart forskellige for de to institutioner.

I lyset af et relativt svagt kapacitetspres og med udsigt til en opbremsning af både vækst og beskæftigelse, gør det ikke noget, om finanspolitikken påvirker den økonomiske aktivitet svagt positivt. Men der skal gemmes "finanspolitisk krudt", så der kan lempes mere mærkbart, hvis konjunkturerne for alvorlig bremses.

Kapitel II: Finanspolitisk holdbarhed

Vismændenes fremskrivning understreger, at de offentlige finanser i Danmark er meget sunde. Der afleveres en stor check i børneværelset – en check som de fremtidige generationer kan veksle til mere velfærd, lavere skat eller lavere pensionsalder. Sundhedstilstanden understreges yderligere af det enorme skattetilgodehavende staten har i den private pensionsformue.

Selvom de store demografiske forskydninger ud i tid er relativt sikre, så er der åbenlyst en betydelig usikkerhed ved fremskrivninger så langt ud i tid. Men når fremskrivningerne kommer så forskelligt ud, som det er tilfældet mellem Vismændenes og Finansministeriet, kan der opstå usikkerhed omkring fremtidens udfordringer. Udfordringer, vi løbende har reageret på, og som Folketingets politikere skal reagere på allerede igen næste år, når der skal tages stilling til en ny forhøjelse af folkepensionsalderen fra 2035.

Med den nye lange fremskrivning fra Vismændene er det ikke de offentlige finanser, der stiller krav om en fortsat stigende pensionsalder, når vi kommer lidt længere ud i tid. Slet ikke, hvis vi indregner betydningen af det danske "pensionsguld". 3F så gerne der blev arbejdet efter samme principper og antagelser, så fremskrivningerne ikke kommer så forskelligt ud som det er tilfældet i dag. Det kræver selvfølgelig, at der er enighed. Men det burde kunne klares og gerne med inddragelse af eksperter udefra i et offentligt eller halvoftentligt fagligt forum, så der også kom mere åbenhed. Vi har jo i dag heller ikke forskellige befolkningsprognoser, idet DREAM-gruppen og Danmarks Statistik er gået sammen om at lave én befolkningsprognose.

Kapitel III: Budgetloven og finanspolitiske rammer

3F er enige i anbefalingerne til den strukturelle saldo. Der er ikke grund til, at Danmark selv sætter strengere krav til hverken strukturel saldo eller korrektionsmekanisme, end dem EU stiller. Der er brug for klare rammer til den "finanspolitiske vagthund", og der er brug for en langt større og dybere redegørelse for, hvad der driver den strukturelle saldo, og hvad der er forklarer de store revisioner, der er set historisk.

3F mener, at den kritiske finanspolitiske grænse bør nedjusteres til -1 pct. af BNP. Finansministeriet har tilsyneladende ikke selv genberegnet kravet, men analyser fra AE bekræfter, at den sagtens kunne sættes ned. Vi har meget sunde offentlige finanser i Danmark, og med det "danske pensionsguld", jf. kapitel 2, kunne vi i princippet vælge at fremrykke beskatningen af pensionsindbetalingerne og få løftet de offentlige finanser, så vi aldrig kom i nærheden af den kritiske 0,5-procent (det såkaldte prokuratorkneb).

Det er nødvendigt at få det danske pensionsguld frem i lyset, så der ingen tvivl er om den underliggende styrke i de danske offentlige finanser. Både de store historiske revisioner og forskellen mellem Finansministeriet og Vismændene viser, at opgørelsen af den strukturelle saldo er forbundet med så stor usikkerhed, at den er problematisk at styre efter, så præcist som det er tilfældet i dag.

3F er enig at det er ofte svært at gennemskue, hvor hvad der ligger af reserver under budgetlofterne, og hvor og hvordan det indgår i de finanspolitiske størrelser. 3F efterlyser generelt et flerårigt fokus i budgetloven, herunder muligheden for at overflytte uforbrugte midler. Bedre konjunkturmæssig styring taler for, at offentlige investeringer bør omfattes af loftstyring, men det skal i givet fald være over flere år. I et større perspektiv kunne man diskutere, om udgifter af investeringsmæssig karakter bør have særlige udgiftslofter, som ikke underlægges bindingerne fra den strukturelle saldo. Det kunne være samfundsgavnligt eller nødvendige investeringer i f.eks. uddannelse, forskning, infrastruktur eller den grønne omstilling.

Kapitel IV: Omkostninger ved konjunkturudsving

I et 3F-perspektiv er det særligt analysen af, hvem der rammes hårdest af konjunkturudsvingene, der er interessant. Alt i alt tegner der sig et billede af, at det i høj grad er 3F's, medlemmer som bliver påvirket af konjunkturudsvingene. Det er et billede, som vi er meget bekendt med. Under seneste krise var ledigheden blandt 3F'erne oppe på over 14 pct., og 3F

var klart den a-kasse med både antalsmæssigt og andelsmæssigt flest langtidsledige (10.000 langtidsledige). Selvom resultaterne ikke er lige så tydelige for Danmark som i f.eks. USA og Storbritannien, så peger analysen på, at en ændring i konjunkturerne kan have varige mén for den enkelte. Det bekræfter vigtigheden af, at vi i Danmark fortsat har et stærkt sikkerhedsnet, bl.a. i form af et stærkt dagpengesystem, der sikrer, at danskerne har en ordentlig indkomst at falde tilbage på. Det gælder både, når den økonomiske situation er gunstig som nu, men især i økonomiske krisetider, hvor mange - især blandt 3F-medlemmer - rammes hårdt.

Ved at føre en økonomisk stabiliseringspolitik så vil den økonomiske ulighed også blive mindsket, da det i høj grad er dem med de laveste lønninger, der påvirkes mest under kriser, og hvor der samtidig er langvarige konsekvenser for den enkelte. I 3F håber vi, at vismændene vil arbejde videre med hvilke økonomiske stabilisatorer og hvilken økonomisk politik, der er mest fordelagtig. Herunder kunne det være interessant at se på konsekvenserne af forringelserne af dagpengedækningen og konsekvenserne heraf.

DANSK METAL

Kapitel I: Konjunktur og offentlige finanser

Dansk Metal deler vismændenes beskrivelse af en ganske solid dansk økonomi, der står godt rustet til eventuelle globale tilbageslag.

Vismændenes hovedscenarie for de kommende års økonomiske udvikling angiver en vækst på 2 procent i 2019 og 1,3 procent i 2020. Med en forventet vækst 1,8 procent i årene 2021-2025, lægges der fortsat op til en blød landing efter højkonjunktoren. Det synes dog værd at bemærke, at forventningerne til væksten i 2020 nu er 0,8 procentpoint lavere end forventningen i rapporten fra efteråret 2018, og 0,4 procentpoint lavere end forventningerne i foråret 2019.

Samtidig med væksten i BNP forventes stigende beskæftigelse. Nærmere betegnet en stigning på 39.000 personer i 2019, 8.000 i 2020 og herefter 11.000 om året i perioden 2021-2025. Det er en pæn opjustering siden forårets rapport for 2019. Der er tale om en mindre nedjustering for 2020 og uændrede forventninger i perioden 2021-2025. Men immervæk stadig en samlet fremgang i beskæftigelsen på godt 100.000 frem mod 2025.

Beskæftigelsesfremgangen modsvarer nærmest en til en af fremgang i arbejdsstyrken. En fremgang der i høj grad bæres af senere tilbagetrækning. Også for de kommende år ventes stigninger i arbejdsstyrken. Det betyder, at der generelt ikke vil fremkomme et stigende pres på arbejdsmarkedet.

Det er vigtigt at følge udviklingen. I den forbindelse kan det konstateres, at det i tredje kvartal var knap to tredjedele af virksomhederne indenfor industrien, der meldte, at de slet ikke havde observeret produktionsbegrænsninger. Det er lidt lavere end i andet kvartal, men på niveau med hvad man så i tredje kvartal 2013. Der er fortsat 10 pct. af virksomhederne, der

melder om mangel på kvalificeret arbejdskraft som produktionsbegrænsning. Det er på niveau med tilsvarende målinger i 2017 og 2018, men lidt højere end i 2016.

Dansk Metal deler opfattelsen af, at presset aftager på arbejdsmarkedet, men påpeger dog samtidig, at arbejdsløsheden i Dansk Metals a-kasser ligger og svinger mellem 2,3 og 2,5 pct. Så inden for visse faggrupper og i visse geografiske områder, kan der fortsat opstå udfordringer med mangel på kvalificeret arbejdskraft. Også selvom det ifølge DA's lønstatistik fortsat ikke afspejler sig i lønudviklingen.

De begrænsede lønstigninger har også sat sig i en klart forbedret konkurrenceevne siden 2008, men med en vis opbremsning i de to seneste år. Opbremsningen skyldes dog primært en styrkelse af den effektive kronekurs. Den gode konkurrenceevne har givet fortsat vækst i vareeksporten, og den løbende bytteforholdsforbedring sikrer markante overskud på betalingsbalancens løbende poster.

Der er således ingen væsentlige ubalancer i økonomien, og vi står godt rustet til at modstå et eventuelt tilbageslag.

Vismændene vender derfor øjnene mod udlandet, når der skal findes trusler mod dansk økonomi. Her er der også noget at komme efter. Den globale økonomi er præget af en tiltagende usikkerhed. I rapporten peges på handelskrigen mellem USA og Kina, Brexit og den politiske udvikling i Italien. Hertil kommer den amerikanske straffold på blandt andet fødevarer fra EU og den bekymrende økonomiske udvikling i såvel Tyskland som Sverige.

Udviklingen i udlandet er med til at lægge en dæmper på vækstudsigterne. Det på trods af at de forringede vækstudsigter i udlandet indtil videre kun har haft et begrænset gennemslag på dansk økonomi. Det sidste skyldes primært, at vareeksporten har udviklet sig positivt, hvilket igen må føres tilbage til den stærke konkurrenceevne, men også at Danmark eksporterer varer, der er mindre konjunkturfølsomme som f.eks. medicin.

Dansk Metal deler bekymringen for den fremtidige udvikling. Det er nok ikke realistisk at forestille sig, at en lille åben økonomi som den danske vedvarende kan ligge i læ, hvis det for alvor ramler sammen i den globale økonomi.

Derfor er det også bekymrende, at mange lande efterhånden har begrænsede muligheder for at holde hånden under økonomien i forbindelse med et nyt tilbageslag.

Dansk Metal noterer sig også, at forventningerne til inflationen er sænket mærkbart i indeværende rapport. Nu forventes inflationsrater på 1,3 pct. i 2020 og 1,2 pct. i perioden fra 2021 til 2025. Hvis forventningerne til inflationen og til lønudviklingen holder stik, er der udsigt til ganske pæne reallønsstigninger på omkring 1,5 pct. de kommende år.

Aktuel økonomisk politik

Vismændene fremhæver, at udsigten til lavere vækst betyder, at behovet for en stram finanspolitik mindskes. Det påpeges dog samtidig, at det er uhensigtsmæssigt at lempe finanspolitikken på nuværende tidspunkt.

Dansk Metal deler begge synspunkter og noterer sig samtidig, at der i tilfælde af et økonomisk tilbageslag rent faktisk er plads til at lempe finanspolitikken.

Rapporten adresserer også arveskatten. Det slås fast, at det er fornuftigt med ensretning af beskatning af arv, men eventuelle udfordringer hermed fremhæves også. Disse udfordringer kan set med Dansk Metals øjne løses ved at give retskrav på henstand og gerne i en længere periode end de nuværende 15 år. Samtidig bør der sikres en større grad af gennemsigthed i værdiansættelsen, så virksomheder der står over for generationsskifte, nemmere kan beregne de skattemæssige konsekvenser.

Kapitel II: Finanspolitisk holdbarhed

Rapporten slår fast, at de offentlige finanser er sunde. Formandskabet præsenterer en ny langsigtet fremskrivning og vurdering af den finanspolitiske holdbarhed. Fremskrivningen viser at, økonomien på sigt er holdbar med en holdbarhedsindikator på 1,8 pct. af BNP eller ca. 42 mia. kr.

Det er tale om en markant forbedring fra forårets rapport i 2018, hvor indikatoren sidst blev beregnet til 0,9 pct. af BNP. Som det også påpeges i rapporten, er Rådets vurdering af økonomiens holdbarhed markant højere end regeringens tilsvarende vurdering. En væsentlig pointe hos vismændene er, at den såkaldte hængekøje-udfordring ikke længere er tydelig.

Dansk Metal deler vurderingen af, at dansk økonomi er sund.

Formandskabet understreger, at fremskrivningerne er forbundet med store usikkerheder, og at enkelte forudsætninger kan forandre situationen mærkbart. Dette synspunkt deler vi, og den nye fremskrivning bør set med Dansk Metals briller således ikke give anledning til at ændre på den økonomiske politik. Det pointeres også af Formandskabet.

Generelt er det Dansk Metals holdning, at man bør være varsom med at disponere over midler, som først materialiserer sig så lang ude i fremtiden, og som er forbundet med så stor usikkerhed.

Den overholdbarhed, der er i økonomien skyldes i høj grad de aftaler, der blev indgået i forbindelse med velfærdsforliget i 2006. Derfor vil en eventuel opsigelse af forliget have meget store negative konsekvenser for holdbarheden i dansk økonomi. Omvendt må det også fremhæves, at det nu lægges til grund, at aldersgrænsen for tildeling af folkepension nu ventes at ligge på 76,5 år i 2100. Det kommer til at stille nogle voldsomme krav til arbejdsmiljøet, arbejdsprocesserne og sund aldring, hvis det skal kunne lade sig gøre.

Kapitel III: Budgetloven og finanspolitiske rammer

Dansk Metal vil gerne kvittere for en fin gennemgang af erfaringerne med budgetloven. Kapitellet giver et fint bidrag til den løbende diskussion af budgetloven, som skal evalueres og revideres i indeværende folketingsår.

Formandskabet konstaterer, at budgetlovens overordnede mål med at forbedre de offentlige finanser og sørge for overholdelse af målsætningerne for det offentlige forbrug, er lykkedes. Dette synspunkt deler Dansk Metal, men konstaterer samtidig, at den måde vi har valgt at implementere finanspagtens regler, er strammere end politisk nødvendigt.

Den strukturelle saldo er ikke en observerbar størrelse, og beregningen er forbundet med en del usikkerhed. Dette fremgår også af gennemgangen i kapitlet af tidligere skøn af den strukturelle saldo, som har nogle ret store udsving, som ikke altid er lige nemme at gennemskue.

Formandskabet anbefaler da også, at budgetlovens underskudsgrænse på 0,5 pct. af BNP tilpasses, så der åbnes op for overskridelser af underskudsgrænsen i overensstemmelse med finanspagtens regler.

Det vil betyde, at underskudsgrænsen kan overskrides med op til 0,5 pct. af BNP i et enkelt år og op til 0,25 pct. af BNP i to på hinanden følgende år. Dansk Metal er helt enig i, at det kan være en fornuftig ide, da muligheden for små overskridelser af underskudsgrænsen mindsker risikoen for, at man må foretage unødvendige og u hensigtsmæssige ændringer finanspolitikken som følge af tilfældigheder.

Dansk Metal mener også, at et for stramt saldokrav i nogle tilfælde vil kunne hindre mulighederne for at føre en konjunktur stabiliserende finanspolitik. Det kan af mange grunde vise sig stærkt u hensigtsmæssigt - ikke mindst set i lyset af de langvarige negative økonomiske konsekvenser, der er af økonomiske tilbageslag.

Kapitel IV: Omkostninger ved konjunkturudsving

Dansk Metal er tilfredse med, at formandskabet har kigget nærmere på de samfundsøkonomiske konsekvenser ved konjunkturudsving, og der gives en fin litteraturgennemgang af størrelsen på de samfundsøkonomiske omkostninger.

Kapitlet ville være blevet endnu mere interessant, hvis man var nået frem til analyserne af hvor aktivt finanspolitikken bør benyttes til at stabilisere økonomien og hvilke instrumenter, der er mest effektive.

AKADEMIKERNE

Kapitel I: Konjunktur og offentlige finanser

Formandskabet vurderer, at der nu hersker en tiltagende usikkerhed om den økonomiske udvikling i verdensøkonomien. Det er også en udvikling vi ser med bekymring på, men noterer os også, at dansk økonomi godt rustet, og ikke i stort omfang er blevet påvirket heraf. Desværre ser vi også en lidt svagere vækst i de kommende år, men regner da bestemt med at beskæftigelsen fortsat vil øges, og at lønudviklingen tager til.

Kapitel II: Finanspolitisk holdbarhed

Så er det glædeligt, at formandskabet vurderer, at de offentlige finanser er sunde på både den korte og lange bane. Det er vi enige i, og mener giver os nogle handlemuligheder. Skulle den økonomiske udvikling, og vi kommer ind i en periode med voksende arbejdsløshed er der et finanspolitiske handlerum, som bliver ekstra vigtigt, navnlig i lyset af, at de pengepolitiske muligheder er begrænset som følge af de lave renter.

De sunde offentlige finanser gør os også i stand til at håndtere en række af de udfordringer vi kan se i fremtiden. Den teknologiske udvikling, den fortsatte digitalisering og den samfundsmæssige udvikling sætter nye krav på arbejdsmarkedet, og vil alt andet lige øge efterspørgslen efter veluddannet og kvalificeret arbejdskraft, hvor der er behov for at løfte uddannelser. Derfor er vi glade for at regeringen i finanslovsforslaget har lagt op til at annullere omprioriteringsbidraget, men mener ikke at vi er kommet helt i land, da vi også bør fastholde taxameterløftet for de humanistiske og samfundsvidenskabelige uddannelser, som er vigtige uddannelser for at sætte ny teknologi i en mere menneskelig sammenhæng.

Så er der ingen tvivl om at klimaudfordringen skal håndteres. Det er nødvendigt for at sikre vores børn en fremtid. Håndtering af klimaudfordringerne er ikke bare en nødvendighed, men også en mulighed, hvorfor vi hilser regeringens ambitioner om øgede klimainvesteringer velkomne, om end vi er noget skuffede over, at de nye forskningsmidler tages fra andre puljer, hvor der også er behov styrket forskning. Regeringen burde i stedet for frem mod 2025 løfte de offentlige investeringer til 1½ pct. af BNP, og samtidigt styrke klimavenlige investeringer i erhvervslivet, så det bliver attraktivt at udvikle løsninger, der håndtere udfordringerne. Det kan være med til at skabe nye produkter som danske virksomheder kan afsætte på de globale markeder, og så kan en styrket forskning og øget kvalitet i uddannelserne give et markant bidrag til at øge produktiviteten og danskernes velstand.

Kapitel III: Budgetloven og finanspolitiske rammer

Budgetloven er et centralt element i et større finanspolitisk rammeværktøj, og har bidraget til en bedre styring af den offentlige økonomi. Formandskabet vurderer – hvilket vi er enige i – at Finanspagtens krav kan implementeres mere lempeligt i dansk lovgivning. I øjeblikket arbejdes med en underskudsgrænse på ½ pct. af BNP, men i lyset af at EU vurderer, at dansk økonomi meget sund kan denne lempes til 1 pct. af BNP. En sådan lempelse bør dog ikke sætte den langsigtede holdbar over styr, men kan eventuelt give yderligt råderum til investering i at håndtere fremtidens udfordringer.

Kapitel IV: Omkostninger ved konjunkturudsving

Længerevarende fravær fra beskæftigelse kan have varige konsekvenser, som belyst i kapitel IV. Det gælder uanset om fraværet er forårsaget af lavkonjunktur med dårlige beskæftigelsesmuligheder, eller om det skyldes individuelle forhold som ulykke, sygdom eller noget helt tredje.

Derfor er det vigtigt at der er gode muligheder for at komme tilbage i beskæftigelse. Det er vigtigt for såvel den enkelte som får sine kompetencer i spil og får en stabil lønindkomst, som for samfundet, som får produktiv arbejdskraft og skatteindtægter.

Blandt de faktorer, som er afgørende for den enkeltes muligheder for at vende tilbage til arbejdsmarkedet, er at kompetencer og kundskaber vedligeholdes og fornyes. Derfor skal der fastholdes opmærksomhed på den store betydning det har, at vi sikrer livslang læring for alle, også for dem der midlertidigt er udenfor beskæftigelse af den ene eller den anden årsag.

DI

DI kan tilslutte sig Vismændenes syn på dansk og international økonomi. Den internationale vækst er aftaget væsentligt, og der hersker betydelig usikkerhed om den fremtidige udvikling på grund af et muligt Brexit uden aftale, handelskonflikter, der kan eskalere, og betydelige geopolitiske spændinger.

Beskæftigelsestallet fra første halvår af 2019 indikerer, at en væsentlig del af de berørte af stigningen af folkepensionsalderen fra 65 til 65,5 år har valgt at udsætte tilbagetrækningen fra arbejdsmarkedet i takt med forhøjelsen. De berørte overgår heller ikke i samme grad til deltid, når de fylder 65 år. Tilbagetrækningsreformen ser med andre ord ud til at virke, som forudsat.

DI er enig med Vismændene i, at der er kommet en vis opbremsning i beskæftigelsen. Den er dog fortsat stigende. Det er særligt interessant, at Vismændene har fået lavet de første analyser af effekten af forhøjelsen af folkepensionsalderen. Resultaterne viser, at den manglende mulighed for folkepension som 65-årig har medført, at de berørte, som var i arbejde som 64-årig, forbliver i arbejde som 65-årig. I den verserende hede politiske debat om nedslidning og tidlig pension giver vismændenes analyse en tidlig indikation på, at forhøjelsen af folkepensionsalder forløber relativt gnidningsfrit.

Vismændene påpeger, at ledigheden befinder sig under det strukturelle niveau, og at der kun ventes en moderat vækstnedgang, hvorfor det ikke er hensigtsmæssigt at lempe finanspolitikken. Vismandsrapporten er udarbejdet, før regeringen fremlagde sit finanslovsforslag, der netop lægger op til at lempe finanspolitikken. Vismændene må tages til indtægt for, at dette er uhensigtsmæssigt, hvilket DI kan tilslutte sig.

Vismændene konstaterer, at seniorpension og tankerne om at indføre differentieret pension øger kravet til reformer på andre områder, hvis målet om at øge den strukturelle beskæftigelse mere end forventet skal nås. DI er enig. Seniorpension vil reducere arbejdsudbuddet.

Eftersom seniorpension kun er tiltænkt personer med en arbejdsevne på max 15 timer om ugen, er det dog begrænset, hvad den koster i tabt arbejdsudbud. De mere løse overvejelser om at indføre en differentieret pension som en egentlig ret for bestemte grupper er i virkeligheden langt mere bekymrende. En sådan ordning kan have betydelige negative konsekvenser for arbejdsudbuddet, da der her i vid udstrækning må formodes at være tale om personer, der går fra fuldtidsarbejde til tidlig tilbagetrækning.

Vismændene fremhæver bilbeskatningen som et oplagt fokusområde i forhold til at forbedre skattesystemets indretning. DI er meget enig med Vismændene og har i en årrække anbefalet en omlægning af bilbeskatningen, således at registreringsafgiften erstattes med en løbende beskatning baseret på tekniske kriterier, der er nærmere forbundet med bilernes eksternaliteter. Senest har DI – sammen med FDM og De Danske Bilimportører – foreslået, at denne omlægning kædes sammen med den forestående udskiftning af bilparken til fordel for nul- og lavemissionsbiler.

Tilsvarende fremhæver Vismændene, at også energibeskatningen med fordel kan forbedres. Her fremhæver Vismændene specifikt el-afgiften, som, de finder, er svær at begrunde i forhold til miljø- og klimaeksternaliteter. Igen er DI enig med Vismændene. Af samme årsag har DI, som led i sin 2030-plan, foreslået, at den generelle el-afgift sænkes med yderligere 10 øre ud over den lempelse, der er aftalt i den seneste energiaftale. Desuden foreslår DI, at al energiforbrug i virksomhederne (inkl. elektricitet) beskattes med EU's minimumssatser. I dag er det alene proces-energi, der beskattes med EU's minimumssatser.

Endelig fremhæver Vismændene indretningen af kapitalbeskatningen som et oplagt område at reformere, f.eks. ved at introducere et fradrag i selskabskatten for normalforrentningen af egenkapital (ACE-fradrag). DI er enig med Vismændene i at kapitalbeskatningen trænger til en gennemgribende reform. Det største problem er den nuværende kompleksitet – hvilket introduktionen af et ACE-fradrag imidlertid ikke vil afhjælpe. Fokus bør snarere rettes mod at introducere en konsolideret kapitalbeskatning med en lav, flad skattesats efter nordisk model. Forudsat, at der kan udarbejdes en robust hovedaktionærmodel, kan en sådan reform gennemføres provenuneutralt og vil blandt andet indebære, at det høje rentefradrag beskæres, hvilket Vismændene tidligere har påpeget behovet for. Modellen kan endvidere kombineres med lagerbeskatning af noteret aktieindkomst, hvilket Vismændene ligeledes har argumenteret for.

DI er enig med Vismændene i vigtigheden af større sikkerhed omkring værdifastsættelsen af virksomheder, der står foran et (muligt) generationsskifte, således at de økonomiske konsekvenser heraf kan beregnes på forhånd. DI peger på behovet for at få genindført et retskrav på værdifastsættelse efter skematiske regler, som ikke efterfølgende kan tilsidesættes af skattemyndighederne. DI kvitterer endvidere for, at Vismændene anerkender de likviditetsmæssige udfordringer, som generationsskifter afstedkommer.

Regeringen lægger op til at reducere udledningen af drivhusgasser med 70 pct. i forhold til 1990. Vismændene påpeger, at nationale mål som udgangspunkt billigst nås ved at pålægge teknologineutrale, ensartede afgifter på alle udledninger (korrigeret for prisen på CO₂-kvoter).

DI arbejder for, at CO₂-afgiften på ikke-kvotesektorens procesforbrug afspejler den CO₂-kvotepris, der gælder for virksomheder inden for kvotesektoren. Dermed undgås konkurrenceforvriddning mellem virksomheder i og uden for kvotesektoren. Derudover vil dansk enegang med CO₂-afgifter påvirke danske virksomheders konkurrenceevne negativt til skade for både vækst, beskæftigelse og klima.

Vismændene præsenterer i kapitlet en ny analyse af sundhedsudgifterne. Analysen peger på, at effekten af den såkaldt sunde aldring er større end tidligere antaget. Når levealderen vokser, er det sandsynligt, at de ældre lever i flere år uden helbredsproblemer, og at de høje sundhedsudgifter derfor først kommer i en senere alder. Det lægger isoleret set en dæmper på stigningen i det demografiske træk på sundhedsudgifterne. DI glæder sig over, at få dokumentation for antagelserne om sund aldring.

Vismændene præsenterer en langfristet fremskrivning af dansk økonomi, der viser, at finanspolitikken er overholdbar med 1,8 pct. af BNP eller 40 mia. kr. i dagens prisniveau. Vismændene understreger dog, at overskuddene først manifesterer sig efter 2040 og derfor er behæftet med betydelig usikkerhed.

DI noterer sig med tilfredshed, at dansk økonomi er overholdbar, men noterer sig samtidig, at overholdbarheden meget hurtigt kan sættes over styr, hvis der ikke er opbakning til fortsatte forhøjelser af tilbagetrækningsalderen i en meget lang årrække.

Vismændene konkluderer, at de offentlige finanser grundlæggende er sunde og er forbedret efter budgetlovens vedtagelse. Udgiftslofter og offentlige budgetter er blevet overholdt. Det overordnede mål med budgetloven er derfor opnået.

Vismændene efterspørger en række præciseringer i budgetloven, samtidig med at der efterspørges lidt mere fleksibilitet omkring overholdelsen af den samlede underskudsgrænse på ½ pct. af BNP, så små og midlertidige overskridelser af underskudsgrænsen tillades.

DI kan tilslutte sig, at budgetloven har levet op til sit formål. DI kan ligeledes tilslutte sig ønskerne om en række præciseringer i loven. DI ser dog ikke noget behov for nogen form for lempelser af lovens regler.

SMVDANMARK

Konjunkturafsnittet

I Det Økonomiske Råds rapport fremhæver de økonomiske vismænd dansk økonomi, der nu efter en årrække med stabil vækst oplever en afmatning. Der forventes fortsat at være vækst i dansk økonomi, men tempoet er dæmpet en smule.

SMVdanmarks konjunkturbarometer har de seneste kvartaler vist en faldende optimisme, som i høj grad skyldes et markant fald i vurderingen af Danmarks økonomiske situation, hvorimod virksomhederne fortsat vurderer deres egen økonomiske situation højt. I tredje kvartal 2019 er

investeringslysten for første gang under nulpunktet siden 1. kvartal 2019, hvilket giver anledning til den største bekymring, da en overvejende andel af virksomhederne nu ikke længere ser det fordelagtigt at investere. Dansk erhvervsliv står i de disse år overfor større investeringer i den grønne omstilling, og her bliver det vigtigt at få de små og mellemstore virksomheder med.

SMVdanmark anbefaler, at der bør fokuseres på politiske initiativer, som kan sikre at virksomhederne fortsat investerer. Den manglende investeringslyst er en nedadgående spiral - og kan blive et problem for samfundet, særligt når pilene peger i retning af en lavkonjunktur. Erhvervslivet og samfundet har behov for, at virksomheder fortsat investerer og udvikler sig.

Mangel på kvalificeret arbejdskraft har været et højaktuelt emne over en længere periode, men nu tyder meget på, at presset på arbejdsmarkedet er lettet en smule. SMVdanmarks undersøgelser viser dog, at det stadig er mere end hver tredje (36 pct.) virksomhed, som føler sig begrænset af mangel på kvalificeret arbejdskraft. Selvom kurven nu er nedadgående, er manglen stadig stor. SMVdanmark har stadig et ønske om, at man bevarer fokus på at få flere erhvervsuddannede, eksempelvis ved hjælp af nye politiske initiativer.

Formandskabet kommenterer dele af regeringens politik, blandt andet en ophævelse af lempelserne på bo- og gaveafgiften, som gælder for virksomhedsarvinger. Formandskabet mener, at en lempeligere beskatning er uhensigtsmæssig og støtter med andre ord regeringens ophævelse. SMVdanmark mener det er forkert, at man ophæver lempelsen af arveafgiften og bringer den tilbage på 2015-niveau. Ruller man arveafgiften tilbage til de 15 pct., begrænser man virksomhedernes muligheder for at generationsskifte. Helt almindelige små og mellemstore virksomheder vil betale prisen, og det vil få ejerlederne til at overveje, om de vil beholde virksomheden i familien eller måske i stedet sælge virksomheden. Yderste konsekvens kan være, at man vælger at lukke virksomheden. Frem mod 2025 står vi i Danmark overfor op mod 23.000 generationsskifter.

LANDBRUG & FØDEVARER

Konjunkturvurdering og aktuel økonomisk politik

Formandskabets vurdering af konjunktursituationen er primært påvirket af den aftagende globale vækst ift. formandskabets vurdering i "Dansk Økonomi, forår 2019". Væksten i Danmark i 2019 fastholdes på ca. 2 pct., mens væksten nedjusteres fra 1,7 pct. til 1,3 pct. i 2020 som følge af afmatning på eksportmarkederne.

Landbrug & Fødevarer vurderer, at der er en vis sandsynlighed for, at en svagere økonomisk udvikling i aftagerlandene vil ramme væksten i Danmark allerede i fjerde kvartal 2019. Brexit, handelskrigen mellem USA og Kina, samt en recessionstruet tysk økonomi udgør en væsentlig risiko for væksten i aftagerlandene for dansk økonomis eksport – måske allerede i fjerde kvartal 2019. Landbrug & Fødevarer er enige i formandskabets vurdering af, at væksten sandsynligvis vil blive lavere de kommende år.

Landbrug & Fødevarer er enige i formandskabets vurdering af, at presset på arbejdsmarkedet er aftaget. Der vil dog fortsat være mangel på kvalificeret arbejdskraft i dele af arbejdsmarkedet, især faglærte. Mange faglærte går på pension de kommende årtier, hvorfor mangel på faglærte højst sandsynligt vil forblive en udfordring, selv hvis aktiviteten aftager i dansk økonomi. Derfor mener Landbrug & Fødevarer, at positivlisten bør udvides, så også faglært arbejdskraft inden for mangelområder kan opnå arbejdstilladelse.

Landbrug & Fødevarer vurderer, at der i dag fortsat er betydelige flaskehalsproblemer på dele af det danske arbejdsmarked. Landbrug & Fødevarers konjunkturmålinger viser, at i fx agroindustrien melder mere end hver tredje, at "manglende adgang til arbejdskraft" begrænser produktionen. Derudover viser den seneste rekrutteringsundersøgelse fra Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekruttering (juli 2019), at 26 pct. af virksomhederne i landbruget enten ikke fik besat deres stilling eller havde været nødsaget til at ansatte en person, der ikke havde de ønskede kvalifikationer. På den baggrund mener Landbrug & Fødevarer, at det er centralt med et fortsat politisk fokus på strukturforbedrende reformer, der kan øge produktiviteten og arbejdsudbuddet.

Formandskabet bemærker, at personer som bliver berørt af den højere pensionsalder for en væsentlig del vælger at fortsætte på arbejdsmarkedet til gavn for arbejdsudbuddet og dansk økonomi. Landbrug & Fødevarer opfordrer derfor regeringen og Folketinget til at stå vagt om Velfærdsforliget fra 2006 og afvise tanker omkring en ret til tidligere pension. I stedet bør regeringen og Folketinget arbejde på hurtigst muligt at implementere seniorpensionen, som blev vedtaget i foråret 2019 for at hjælpe nedslidte på arbejdsmarkedet.

Der er ikke indgået nye politiske aftaler med betydning for de offentlige finanser siden Dansk Økonomi, forår 2019. Formandskabet finder, at den forudsatte finanspolitik vil være omtrent neutral eller svagt negativ for væksten i år og næste år og vurderer, at dette er fornuftigt i den nuværende konjunktursituation. Formandskabet finder, at der er plads til at lempe finanspolitikken, hvis det bliver nødvendigt.

Landbrug & Fødevarer er enige i formandskabets vurdering af, at finanspolitikken er fornuftigt i den nuværende konjunktursituation. Anvendelse af det økonomiske råderum bør ske i takt med, at dette råderum faktisk er til stede. Dog mener Landbrug & Fødevarer, at evt. ekstraordinært udbytte fra salget af Radius kunne bruges til ekstraordinære udgifter, fx til jordfordeling.

Aktuel økonomisk politik

I regeringen og dens støttepartiers forståelsespapir lægges der op til at hæve bo- og gaveafgiften. Formandskabet finder en stigning i bo- og gaveafgiften for fornuftig. Landbrug & Fødevarer deler ikke formandskabets eller regeringens syn på bo- og gaveafgiften. Bo- og gaveafgiften er et kendt stort kapitaldræn fra virksomheden ved generationsskifte. En afgiftsforhøjelse vil derfor særligt påvirke beskatningen ved generationsskifte. Landbrugs- og fødevareraktiviteter rammes hårdt af dette, da mange af virksomhederne er familieejede, og har en presset likviditet. Bo- og gaveafgiften er generelt en hindring for et effektivt generationsskifte og en fornuftig strukturudvikling – og dermed en bremse på vækst, dynamik og nye arbejdspladser.

Regeringen har foreslået et 70 pct. reduktionsmål af drivhusgasser i 2030 i forhold til 1990. Formandskabet mener, at en omkostningseffektiv målopfyldelse bør bygge på ensartede afgifter på udledningen af alle drivhusgasser, kombineret med annullering af kvoter som led i den såkaldte fleksibilitetsmekanisme for opfyldelse af reduktionskravet til ikke-kvotesektoren.

En udmelding om en stigende afgift på alle drivhusgasser vil ifølge formandskabet sende et klart signal til virksomheder og forbrugere om, at produktion og forbrug, der medfører udledning af drivhusgasser, skal omstilles til klimaneutrale teknologier. Omstillingen vil i givet fald ske først på de områder, hvor reduktionerne nås billigst.

Formandskabet skriver desuden, at lavere udledninger i Danmark reducerer de globale udledninger, men reduktioner i Danmark vil alt andet lige øge udledningerne i andre lande. Effekten på de globale udledninger er derfor mindre end den direkte effekt i Danmark. Ønsker man politisk en større direkte effekt på de globale udledninger, bør fokus i klimapolitikken ikke alene være på reduktion af de nationale udledninger, men også på reduktioner i eksempelvis klimabelastende forbrug eller olieproduktionen i Nordsøen.

Finanspolitisk holdbarhed

Formandskabet finder i sin nye langsigtede fremskrivning, at den langsigtede finanspolitik er overholdbar og at denne ovenikøbet er blevet markant mere overholdbar sammenlignet med sidste fremskrivning fra formandskabet i 2018. Det er særligt i perioden efter 2040, at store offentlige saldooverskud materialiserer og dermed bidrager til overholdbarheden. I tidligere analyser var der udfordringer for den offentlige saldo i perioden frem til 2040 særligt som følge af den demografiske udfordring (den såkaldt hængekøjeperiode).

I formandskabets nyeste fremskrivning af den offentlige saldo er hængekøjeprofilen forsvundet. Saldoen på de offentlige finanser er således lille, men positiv i alle årene fra 2030 frem til 2040, hvorefter der ses en kraftig vækst. Den langsigtede holdbarhed svarer til, at der er plads til en permanent finanspolitisk lempelse på 40 mia. kr. årligt. Landbrug & Fødevarer hæfter sig dog ved, at bidrag til holdbarheden først for alvor indtræffer om 20 år og frem. Ligeledes hæfter vi os ved, at usikkerheden i lange fremskrivninger stiger med tidshorizonten. Endelig er der stor divergens til regeringens langsigtede fremskrivning fra august, hvor hængekøje-problematikken stadig er til stede. Landbrug & Fødevarer finder det positivt, at finanspolitikken er holdbar på lang sigt, men maner til forsigtighed. Fremskrivningen bør ikke i sig selv danne grundlag for ændringer i finans- eller strukturpolitikken frem mod 2040, når de væsentlige positive bidrag til holdbarheden ligger mere end 20 år ude i fremtiden.

Budgetloven og finanspolitiske rammer

Landbrug & Fødevarer hilser formandskabets gennemgang og analyse af budgetloven velkommen. Budgetloven har været en succes. Landbrug & Fødevarer er ikke i tvivl om, at budgetloven er medvirkende årsag til, at tiderne med konstante budgetoverskridelser blev stoppet.

Landbrug & Fødevarer deler formandskabet vurdering af, at loven er implementeret en kende for restriktivt. Usikkerhed omkring opgørelse af den strukturelle saldo betyder, at der foreta-

ges udgiftsreduktioner i finanslovene, som senere viser sig at have været nødvendige ved nyere opgørelser af den strukturelle saldo. Landbrug & Fødevarer bakker derfor op om formandskabets anbefaling af, at budgetloven lægger sig tættere op ad finanspagtens krav, så underskudsgrænsen på 0,5 pct. for den strukturelle saldo kan overskrides med yderligere 0,5 pct. af BNP i enkelte år og op til 0,25 pct. af BNP i to på hinanden følgende år.

DANSK ERHVERV

Kapitel I: Konjunkturer og offentlige finanser

Dansk Erhverv deler formandskabets bekymring for tiltagende usikkerhed for den globale økonomi. De økonomiske udsigter er ekstraordinært usikre i øjeblikket. Handelskrigen mellem USA og Kina er eskaleret, og risikoen for et hårdt Brexit er rykket nærmere. Samtidig er væksten bremset op på vores største eksportmarkeder. Det gælder særligt i Tyskland, der formentlig allerede har bevæget sig ind i en teknisk recession. I Sverige og Storbritannien er der også tegn på en opbremsning i aktiviteten. Det er bekymrende, når vores fire største eksportmarkeder, Tyskland, USA, Sverige og Storbritannien, alle har svagere vækstudsigter end tidligere.

Dansk Erhverv glæder sig over, at dansk eksport klarer sig godt trods svag udvikling på flere af vores vigtigste eksportmarkeder. Dansk Erhverv forventer ikke en hård økonomisk opbremsning. Vi forventer en moderat bedring i det nuværende dystre vækstbillede i særligt Europa over det kommende halve år. Lavere renter, et stærkt arbejdsmarked bør i vores optik bidrage til en blødere opbremsning.

Presset på arbejdsmarkedet er fortsat højt og er kun aftaget beskedent over de seneste måneder. Beskæftigelsen er højere end det strukturelle niveau, og hver sjette virksomhed i serviceerhvervene må sige nej til ordrer pga. mangel på arbejdskraft. Det er derfor ikke det rette tidspunkt, at regeringen til næste år planlægger at lempe finanspolitikken ved blandt andet at ansætte 5.000 ekstra i den offentlige sektor. Regeringen bør føre en stram finanspolitik, da dansk økonomi befinder sig i en moderat højkonjunktur, hvor produktionen ligger over det niveau, som er foreneligt med en stabil løn- og prisudvikling på mellemlangt sigt.

Dansk Erhverv er samtidig bekymrede for regeringens planer om at give mulighed for tidligere tilbagetrækning. Rapporten viser på glimrende vis, at tilbagetrækningsaftalen virker, idet den sikrer, at flere bliver i beskæftigelse.

Formandskabet er positive overfor regeringens udmeldinger om at ophæve lempelsen af bo- og gaveafgiften. Dansk Erhverv er ikke tilhænger af at rulle beskatningen af familieejede virksomheder tilbage til 15 pct., hvis man ikke samtidig indfører en mere forudsigelig og realistisk værdibeskatning af virksomheden. Baggrunden for, at skatten blev sænket, var, at man havde ophævet formueskattecirkulæret i 2015, og at SKAT i mange tilfælde værdiansætte virksomheder så højt, at generationsskifte blev umuliggjort.

Dansk Erhverv er principielt enig i vismændenes generelle betragtninger om, at ens klimaafgifter kan være den billigste vej mod klimamål, hvis det vel og mærke sker på globalt plan. Rene danske CO₂-afgifter vil blot flytte produktion ud af Danmark til lande, hvor produktionen kan være mere klimaskadelig. Et forslag om at nå 70 pct.-målet alene ved afgiftsvejen vil derfor ramme skævt i forhold til at adressere klimaforandringerne. Derfor anbefaler Dansk Erhverv en bredere vifte af initiativer rettet mod udvikling af skalerbare grønne løsninger. Det er alt fra forskning og udvikling, demonstrationsanlæg, testfaciliteter, marked pull bl.a. ved offentlig efterspørgsel eller andre mekanismer alt efter teknologi og løsning. Derudover er adgang til kapital, kompetencer og arbejdskraft afgørende for udvikling af nye grønne løsninger. Eventuelle nye afgifter bør være teknologi- og sektorneutrale. Samtidig bør provenuet blive hos virksomhederne i form af lavere skatter, så der bliver skabt grobund for at øge investeringerne i mere effektive og grønne løsninger. Dansk Erhverv deler formandskabets vurdering af, at anvendelse af fleksibilitetsmekanismerne kan gøre det billigere at opfylde målet.

Kapitel II: Finanspolitisk holdbarhed

Det er glædeligt, at de offentlige finanser ser ud til at være mere end holdbare. Pengene er dog endnu ikke tjente, og beregningerne er forbundet med stor usikkerhed: Det illustrerer de store revisioner i rapporten samt de markante forskelle i Regeringens og Det Økonomiske Vismænds vurderinger af holdbarheden af de offentlige finanser. Det er samtidig endnu for tidligt at disponere over midlerne, fordi det først er efter 2040, at der er udsigt til store overskud på de offentlige finanser.

Kapitel III: Budgetloven og finanspolitiske rammer

Budgetloven er et centralt værktøj til at sikre sund budgetdisciplin for de offentlige finanser i Danmark. Det bidrager nemlig til den store troværdighed om finanspolitikken og de offentlige finanser i DK, hvilket medfører, at vi har en AAA-rating hos alle tre bureauer.

Dansk Erhverv tilslutter sig formandskabets anbefaling om, at reglerne for "følg-eller-forklar"-princip præciseres.

FORBRUGERRÅDET TÆNK

Kapitel II: Finanspolitisk holdbarhed

Formandskabet behandler situationen med de negative renter i dagens rapport ud fra en generel samfundsøkonomisk vinkel (**side 58 ff**). **Forbrugerrådet Tænk** er enig i, at det er vigtigt at tage emnet op, men finder, at formandskabet med fordel kunne inddrage en analyse af, hvordan og i hvilket omfang enkelte grupper af forbrugere berøres af negative renter, herunder hvordan disse forskellige grupper berøres, når renterne på et tidspunkt formodentlig normaliseres. En sådan analyse vil også være et vigtigt element i at vurdere effekterne af negative renter på det generelle samfundsmæssige plan. Det er naturligvis relevant af vide, hvordan de negative renter påvirker den overordnede samfundsøkonomi. Men det er også relevant at vide, om der er særlige grupper, der rammes særligt hårdt/let. En sådan analyse

vil give et billede af, hvor der kan opstå særlige problemer, som der bør tages højde for i tilrettelæggelsen af eventuelle tiltag, der kan løse/dæmpe disse problemer.

Kapitel IV: Omkostninger ved konjunkturudsving

Rapporten indeholder (**side 180**) et kapitel, der ser nærmere på de samfundsøkonomiske omkostninger ved konjunkturudsving. Kapitlet indeholder en analyse af, hvilke demografiske grupper, der er mest berørt af konjunkturudsving. **Forbrugerrådet Tænk** hilser det velkomment, at Formandskabet ser på individualspecifikke påvirkninger af konjunkturpolitikken for forskellige demografiske grupper. **Forbrugerrådet Tænk** finder imidlertid, at det kunne være et relevant supplement til analysen også at se på, hvordan konjunkturudsving påvirker forskellige grupper, afhængig af niveau af gældsætning/ overgældsætning, herunder hvordan disse grupper kommer sig efter et konjunkturtilbageslag. Høj gældsætning er nemlig umiddelbart en af de faktorer, der gør, at konjunkturtilbageslag rammer særlig hårdt. Og her er det væsentligt at bemærke, at Danmark er et af de lande, hvor husholdningerne har den største bruttogældsætning. Men da gældsætningen ikke er ligeligt fordelt, vil forskellige husstande/grupper rammes forskelligt.

CEPOS

Kapitel I: Konjunktur og offentlige finanser

Vismændene finder, at med udsigterne for dansk økonomi er der pt. ikke grund til at lempe finanspolitikken. I modsætning til denne anbefaling har regeringen fremlagt et finanslovsforslag, der lemper finanspolitikken. Vismændene peger på, at nok er der udsigt til en vækstafmatning men kun i moderat omfang, og vismændene vurderer derfor, at en neutral finanspolitik er passende. Det anbefales, at den vurdering følges.

Vismændene viser, at forhøjelsen af folkepensionsalderen til 65½ år fra 1. januar 2019 indtil videre har haft en tydelig, positiv effekt på både beskæftigelsen og antal arbejdstimer pr. beskæftiget. Præcist som forhøjelsen af efterlønsalderen også tidligere har vist sig at have effekt. Vismændene fortjener stor ros for at fremlægge klare indikationer af de positive effekter på beskæftigelsen af højere folkepensionsalder.

Vismændene foreslår bl.a. at sænke både el-afgift og registreringsafgift. Det er gode forslag. Afgifterne bør afspejle eksterne omkostninger, og det er langt fra tilfældet med de to afgifter i dag.

Vismændene anbefaler, at hvis man har behov for at lempe finanspolitikken, kan en lempelse ske ved at fremrykke offentlige investeringer. Vismændene glemmer her desværre, at offentlige investeringer ikke blot kan doseres som vand fra en hane, hvor der nemt kan åbnes og lukkes. Vismændene har selv vist (i efterår 2013-rapporten), hvordan man med kickstarten i 90'erne planlagde at øge de offentlige investeringer med 11½ pct. i 1993. Efterfølgende viste det sig, at de offentlige investeringer kun voksede med 1,4 pct. i 1993, dvs. man nåede slet ikke at få igangsat de planlagte investeringer. De kom til gengæld senere, idet de offentlige investeringer voksede med ca. 8 pct. i 1996– i en periode hvor der var gang i økonomien. Det

kan lyde besnærende at bruge de offentlige investeringer som konjunkturinstrument, men i praksis risikerer man at gøre mere skade end gavn. Og man risikerer at fjerne fokus fra, at offentlige investeringer bør gennemføres, hvis der er en god samfundsøkonomisk begrundelse. Her er der værd at bemærke, at Produktivitetskommissionen fandt, at der i perioden 2002-2013 blev gennemført infrastrukturprojekter, som gav samfundsøkonomiske tab på 21 mia. kr.

Kapitel II: Finanspolitisk holdbarhed

Vismændene finder, at finanspolitikken er overholdbar med 1,8 pct. af BNP eller 42 mia. kr. Det er 0,8 pct.point af BNP (19 mia. kr.) mere, end hvad regeringen finder. Vismændene understreger dermed, at de offentlige finanser er overordentligt sunde.

Desuden er det bemærkelsesværdigt, at vismændene kommer frem til, at der er balance på de offentlige finanser frem til 2040, hvorefter saldoen forbedres mærkbart. Dvs. hængekøjen er blevet skiftet ud med en skibakke.

Vismændene forbedrer deres metode til at indregne sund aldring mht. fremskrivningen af sundhedsudgifterne, hvilket isoleret set forbedrer holdbarheden med 0,2 pct. af BNP (4 mia. kr.). Det skyldes i høj grad, at vismændene bruger data for de sidste 10 år før død fremfor 3-6 år til død.

Det opfordres, at Finansministeriet tager vismændenes relevante resultater til sig og indregner 10 år til død i deres beregninger af det demografiske træk (mod nu 3 år til død), herunder demografisk træk frem til 2025. Overføres vismændenes resultater, vil Finansministeriets opgørelse af holdbarheden blive forbedret med 0,4 pct. af BNP ved at gå fra 3 til 10 år til død. Samtidig vil det såkaldte demografiske træk frem til 2025 også blive lavere.

Kapitel III: Budgetloven og finanspolitiske rammer

Kapitlet indeholder en diskussion af budgetloven, som skal evalueres og revideres i dette folketingsår (2019/2020). Vismændene peger på, at den strukturelle saldo er blevet forbedret markant i årene med budgetloven, og at kommuner har overholdt budgetterne siden sanktionerne blev indført fra 2011.

Forhøjelse af underskudsgrænsen fra ½ til 1 pct. af BNP

Vismændene lægger op til en diskussion af, om den nuværende underskudsgrænse på ½ pct. af BNP skal forhøjes op til de 1 pct. af BNP, som EU-reglerne pt. giver mulighed for.

I lyset af, at de offentlige finanser er meget overholdbare, kan det være fornuftigt at overveje, om underskudsgrænsen skal øges fra ½ til 1 pct. af BNP. Fastholdes grænsen på ½ pct. af BNP (og udbygges med et mål om balance i 2030), vil det indebære, at man skal holde igen frem til fx 2030, for så i senere år at have et meget stort råderum.

Skal mindre overskridelser af underskudsgrænsen føre til korrektioner

Vismændene anbefaler, at der åbnes for "små og midlertidige overskridelser af underskudsgrænsen", dvs. ½ pct. af BNP i 1 år eller ¼ pct. af BNP over 2 år, uden at disse overskridelser skal føre til korrektioner.

I mine øjne er det meget uheldigt, hvis underskudsgrænsen opfattes som blød. Fx kunne man forestille sig, at politikere op til et valg vælger at se igennem fingre med overskridelser af budgetloven ("det er jo bare midlertidigt"). Efter valget må en evt. ny regering så samle regningen op. Der bør være en klar konsekvens ved overtrædelse af underskudsgrænsen.

Vismændene peger på, at Finansministeriet i august 2015 vurderede, at det strukturelle underskud var på 0,7 pct. af BNP. Derfor blev udgiftslofterne tilpasset, så underskuddet blev nedbragt til ½ pct. af BNP. Efterfølgende har Finansministeriet revideret skønnet, så den strukturelle saldo for 2016 nu udviser et overskud på 0,4 pct. af BNP (dvs. en revision på 0,9 pct. af BNP). I vismændenes øjne er det uheldigt, at man har skullet nedbringe underskuddet til ½ pct. af BNP, fordi man i dag vurderer, at der ikke havde været behov for at spare.

Men politik bliver udført i realtid, og man må træffe beslutninger på det bedst mulige grundlag. I eksemplet er der tale om en positiv revision. Men det kunne lige så godt have været en negativ revision på 0,9 pct. af BNP. Havde man ikke gjort noget, ville det strukturelle underskud være vokset fra 0,7 pct. af BNP til 1,6 pct. af BNP. Og så ville det have været en rigtig god ide at udvise rettidig omhu og have reduceret underskuddet til ½ pct. af BNP.

Sanktionsmekanisme og budgetoverholdelse

Vismændene peger på, sanktionsmekanismen er en af årsagerne til, at kommuner og regioner har overholdt budgetterne siden 2011. Men vismændene peger også på, at der kan være andre årsager til dette. Vismændenes argumenter for de andre forklaringer er dog problematiske: Bl.a. fremhæves, at det er nemmere at overholde budgetterne, når de er store som andel af BNP (som de var i 2010). Imod denne forklaring taler, at budgetterne fortsat overholdes i de senere år, hvor det offentlige forbrug som andel af BNP er på samme niveau som op gennem 00'erne (hvor der var store budgetoverskridelser). Desuden anfører vismændene, at det var *"et element i budgetloven, at der skulle være mere fokus på økonomistyringen i offentlige institutioner efter de store budgetoverskridelser i slutningen af 00erne"* og at dette kan være blandt årsagerne til, at budgetterne nu overholdes. Det er dog svært at tro på, at "øget fokus" skulle have haft nogen større effekt på budgetoverholdelse. Endeligt peger vismændene på, at budgetoverholdelsen siden 2011 kan skyldes lavkonjunktur. Imod dette argument taler både, at budgetterne fortsat overholdes, selvom dansk økonomi nu er i en højkonjunktur, samt at budgetterne konsekvent blev overskredet i løbet af både 90'erne og 00'erne uanset om der var høj- eller lavkonjunktur.

Benzinafbrænding sidst på året?

Kritikere af budgetloven har peget på, at dårligere mulighed for at overføre uforbrugte penge til næste år vil medføre pengeafbrænding. Vismændene henviser til en KORA-rapport og skriver, at rapporten finder *"en lille stigning i pengeafbrænding sidst på året"*. Det er dog ikke en fyldestgørende gengivelse af KORA-rapporten, hvori det også fremgår, at: *"Der kan ikke findes en tendens til, at gennemsnitskommunen anvender en større del af de samlede serviceudgifter sidst på året i perioden efter 2010 sammenlignet med perioden fra 2008-2010. Tværtimod er der tale om et lille fald i forbrugsandelen sidst på året."* Det er først når man går ned på udvalgte delområder, at der kan findes en lille tendens til pengeafbrænding.

Afrunding

Budgetloven og sanktionsmekanismen har været en kæmpe succes: Fra 1993 til 2010 var der et budgetskred på 88 mia. kr. Siden 2010 har der ikke været budgetskred. Derfor skal man være meget varsom med at ændre på dem, med mindre man kan fremlægge meget klar evidens for at det nuværende regime giver udfordringer. Vismændene fremlægger ikke en sådan evidens. Eksempelvis har det mulige problem med øget pengeafbrænding sidst på året efter indførelse af budgetloven vist sig stort set ikke at være tilstede.

Kapitel IV: Omkostninger ved konjunkturudsving

Kapitlet stiller spørgsmålet, om det er en god ide at føre stabiliseringspolitik og dermed forsøge at udglatte de konjunkturer som kendetegner økonomien. Hvis omkostningerne ved at have høj- og lavkonjunkturer (ift. en mere jævn udvikling) er store, kan det tale for at føre ekspansiv finanspolitik i lavkonjunkturer og kontraktiv finanspolitik i højkonjunkturer.

Vismændene gør opmærksom på, at det kan være vanskeligt at føre effektiv stabiliseringspolitik, pga. *inside og outside lags*. Der går tid fra, at økonomien vender, til at man opdager vendingen, til man beslutter besluttet hvad der skal gøres, og til den vedtagne politik begynder at virke. Man risikerer således nemt at miste indgrebet, så ekspansiv finanspolitik fx først får effekt i en højkonjunktur, selvom det var tiltænkt en lavkonjunktur.

Vismændene har desværre ikke en egentlig gennemgang af omkostningerne ved stabiliseringspolitik. Det opfordres til, at vismændene laver et opfølgende kapitel, som ser på de mulige omkostninger ved stabiliseringspolitik. Som eksempel på en omkostning kan nævnes, at 10 pct. højere dagpenge vil reducere den strukturelle beskæftigelse med 13.000 personer ifølge Dagpengekommissionen. Her skal blot peges på nogle potentielle problemer ved at føre konjunkturpolitik. Historisk har politikere haft svært ved at stoppe programmer, når lavkonjunkturer er slut. Så det, som er tænkt som midlertidig stabiliseringspolitik, kan ende med at blive en permanent udbygning af den offentlige sektor. Offentligt forbrug og investeringer, som er motiveret i konjunkturpolitik må formodes at have mindre samfundsmæssig værdi end tiltag som er motiveret af identificerede behov.

Vismændene forsøger at indkredse omkostningerne ved konjunkturudsving gennem en litteraturgennemgang, men undlader at påpege at konjunkturer også kan være gavnlige via *creative destruction-effekter*. Udgangspunktet er Lucas (1987,2003) som finder meget små omkostninger (omkring 0,05 pct. af det samlede privatforbrug). Generelt er resultaterne meget afhængige af, hvor risikoaverse man antager, at folk er. Nyere litteratur finder, at omkostningerne kan være større i det omfang, at individspecifikke stød varigt påvirker husholdningernes indtjeningspotentiale. Vismændene viser i en empirisk analyse, at disse individuelle stød er relativt små i Danmark pga. vores generøse velfærdsstat. Omkostningerne ved konjunkturudsving må derfor formodes at være mindre i Danmark end i mange andre lande.

I en empirisk analyse finder vismændene, at unge under 30 år og personer i alderen 55-60 år er mere udsatte for konsekvenserne af konjunkturerne, både ift. beskæftigelsesgrad og erhvervsindkomst. Det gælder også for lavtuddannede, ikke-vestlige indvandrere og efterkommere samt privatansatte i fremstillings erhverv. Vismændene finder derimod ikke, at personer

bosat i udkantsområder er særligt udsatte. I det deskriptive afsnit finder vismændene, at de 55-59 og 60-64 årige er relativt upåvirkede af konjunkturerne. I det lys var det oplagt, hvis vismændene forklarede, hvorfor man i den empiriske analyse finder, at de 55-60 årige er blandt de hårdest ramte aldersgrupper.

FINANS DANMARK

De aktuelle konjunkturer samt finans- og pengepolitikken

Finans Danmark deler grundlæggende formandskabets vurdering af den aktuelle konjunktursituation, herunder den svagere og mere usikre situation i den internationale økonomi. Vi vil i den sammenhæng påpege, at de kortsigtede udsigter i Sverige også er forværret betydeligt, hvilket kan få mærkbare negative effekter på den danske eksport. Finans Danmark er enig med formandskabet i, at den danske konjunktursituation umiddelbart tilsiger en neutral finanspolitik.

Det er dog værd at hæfte sig ved diskussionen i euroområdet, hvor ECB's afgående direktør Draghi fortsat gør gældende, at finanspolitikken bør bidrage mere til at styrke den økonomiske udvikling og øge kapacitetsudnyttelsen, så inflationen løftes. Det vil samtidig lette presset på pengepolitikken, som er øget med den seneste forværring af konjunkturerne, der har fået ECB til at sætte deres negative renter yderligere ned og genstarte deres opkøbsprogram. I den situation bør det overvejes, om EU-lande med sunde offentlige finanser kan bidrage til en mere ekspansiv finanspolitik.

De stadig mere negative markedsrenter har desuden rejst spørgsmål blandt både centralbanker og uafhængige forskere, om gennemslaget fra de pengepolitiske renter til bankernes rentesatser bliver mindre i takt med, at renteniveauet falder – og om et fald i de allerede negative renter ligefrem kan føre til, at bankernes kreditpolitik faktisk strammes frem for at lempes. Videre diskuteres det, om rentenedsættelser gradvist mister deres ekspansive effekt på samfundsøkonomien i takt med, at renteniveauet falder, og om effekten for tilpas negative renter ligefrem kan blive kontraktiv.

Med afsæt i disse overvejelser har ECB nu ændret deres pengepolitiske setup, så de europæiske banker delvist friholdes fra de negative renter på deres indskud i ECB. Det sker for at lette de negative renters gennemslag på bankernes indtjening og derigennem sikre en bedre transmission af den ekspansive pengepolitik til lempeligere kreditvilkår i bankerne. Finans Danmark opfordrer formandskabet til at undersøge denne sammenhæng nærmere i en dansk kontekst.

Den naturlige rente

De senere års konjunkturer og pengepolitik har samtidig medført en omfattende diskussion af den såkaldte naturlige rente, som formandskabet også tager op. Finans Danmark deler synspunktet, at den naturlige rente er lavere end, hvad mange har lagt til grund i de senere år. Formandskabet påpeger, at blandt andet demografiske forhold har øget den underliggende

opsparing hos husholdningerne. I det lys må vi igen opfordre formandskabet til at genbesøge sin forventning om et mærkbart løft i forbrugskvoten i de kommende år.

Formandskabet nævner også, at tiltag i den finansielle regulering og den ikke-konventionelle pengepolitik har bidraget til øget efterspørgsel på sikre aktiver og dermed en lavere naturlig rente. Også af den grund er Finans Danmark derfor enig i formandskabets nedjustering af den skønnede renteudvikling i de kommende år. Det er samtidig værd at slå fast, at den aktuelle pengepolitik dermed heller ikke er så ekspansiv, som flere tidligere har lagt til grund. Det bør indtænkes i fastlæggelsen af såvel finanspolitikken som udmøntningen af den makroprudentielle politik, herunder den kontracykliske buffer.

Bankernes indtjening

Formandskabet viderebringer uden kommentarer Nationalbankens vurdering, at der "fortsat er høj indtjening" i kreditinstitutterne. Finans Danmark finder – blandt andet med afsæt i de ovenstående forhold – denne fremstilling noget unuanceret; på trods af ekstraordinære indtægter på de omfattende låneomlægninger er indtjeningen i bankerne faldende, hvilket bekræftes af de seneste regnskaber for 1. halvår 2019. Blandt de drivende faktorer er netop de lave renter, som presser bankernes nettorentindtægter, samtidig med at en intensiveret indsats for at forhindre hvidvask øger omkostningerne.

Med en faldende indtjening og et afkast til investorerne, der i udgangspunktet ligger lavt i sammenligning med virksomheder i andre brancher, er det svært at se gode økonomiske argumenter for den ekstrabeskatning af den finansielle sektor, som regeringen og dens støttepartier har diskuteret længe. Finans Danmark opfordrer formandskabet til at forholde sig til, om en særlig bankskat fagligt kan forsvares.

Internationale institutioner som IMF og EBA har understreget, at en robust indtjening i bankerne er en forudsætning for et stabilt og velfungerende finansielt system, og de har i den sammenhæng udtrykt bekymring for indtjeningen i de europæiske banker. Mens de danske bankers indtjening fortsat genererer et afkast, der er pænt i europæisk sammenhæng, ligger niveauet nu lavt i forhold til, hvad der efter IMF's opfattelse karakteriserer en sund bank.

Kapitalafkast

Mens især de risikofrie renter altså er faldet betydeligt, viser formandskabet gennem nye beregninger, at kapitalafkastet ikke er faldet i samme omfang. Det er en vigtig pointe, som formandskabet fortjener ros for at tage op. Det understreger behovet for at se grundigt på forhold og forvridninger, der er med til at fastholde en høj risikopræmie på erhvervsinvesteringer. Det gælder blandt andet reguleringsbyrden på erhvervslivet og den samlede kapitalindkomstbeskatning, herunder ordninger der skal sikre incitamentet til at investere risikofyldt, såsom aktiesparekontoen og investorfradraget. I sidste ende vil en nedbringelse af risikopræmien på reale kapitalinvesteringer bidrage til øget vækst og en højere naturlig rente.

Finanspolitisk holdbarhed og budgetloven

Finans Danmark glæder sig over, at formandskabet gennem grundig analyse har fundet, at aldringen faktisk er sundere end hidtil antaget. Det er vigtig viden for vurderingen af den fi-

nanspolitiske holdbarhed, som nu tegner stærkere end nogensinde. Det understreger, at Danmarks offentlige finanser er blandt de stærkeste i Europa, og at Danmark derfor er blandt de EU-lande, der har bedst plads til at lempe finanspolitikken.

Finans Danmark deler ligeledes formandskabets synspunkt, at den fleksibilitet i den løbende finanspolitik, som faktisk er indeholdt i Stabilitets- og Vækstpagten, med fordel kan indarbejdes i det danske finanspolitiske rammeværk i forbindelse med det forestående gennemsyn af budgetloven.

Vi opfordrer samtidig formandskabet til kritisk at gennemgå det bagvedliggende fundament for gælds- og underskudsgrænserne i Vækst- og Stabilitetspagten, da de er formuleret i en tid, hvor vækst, renter og inflation var væsentlig højere end i dag.

Omkostninger ved konjunkturudsving

Formandskabet åbner endelig en væsentlig og relevant diskussion om omkostninger ved konjunkturudsving. Finans Danmark hæfter sig i den forbindelse særligt ved resultatet, at der ikke er samme varige effekter af individspecifikke stød i Danmark, som man har fundet i fx USA og Storbritannien, især når det gælder den disponible indkomst.

Det afspejler i stort omfang de stærke automatiske stabilisatorer i dansk økonomi. De medvirker blandt andet til, at danske familier generelt oplever mindre fald i deres disponible indkomst end familier i andre lande, hvis de rammes af arbejdsløshed eller andre negative stød. Det er med til at forklare, hvorfor danske familier kom så godt gennem den finansielle krise uden store stigninger i restancer og tvangsauktioner mv.

Det stærke økonomiske sikkerhedsnet bidrager således til, at danske familier er mindre sårbare end familier i andre lande; det er en vigtig pointe, når man skal forstå fx de danske husholdningers finansielle balancer, herunder den høje bruttogæld..

ARBEJDERBEVÆGELSENS ERHVERVSRÅD

Kapitel I: Konjunktur og offentlige finanser

Arbejderbevægelsens Erhvervsråd (AE) er i store træk enige i Formandskabets konjunkturvurdering, men opbremsningen virker til den høje side. Opbremsningen ser forholdsvis kraftig ud, selvom der primært er tegn på en svag afmatning og en blød landing.

AE kvitterer for en sammenhængende redegørelse for de lave renter. Det lave renteniveau – nu forventeligt i endnu længere tid – indebærer, at der ved et konjunkturtilbageslag kun kan føres stabiliseringspolitik via finanspolitikken.

Formandskabet fremhæver, at det skattemæssigt er fornuftigt med en ensartet beskatning af arv, sådan som regeringen lægger op til ved at annullere lempelsen af arveafgiften for virksomhedsarvinger som den forrige regering indførte. AE er helt enige i denne betragtning

Kapitel II: Finanspolitisk holdbarhed

Formandskabet vurderer, at de offentlige finanser er sunde. AE kvitterer for at man har forsøgt at indregne sund aldring efter en ny forbedret metode. Sund aldring er i sagens natur forbundet med usikkerhed, og derfor skal man selvfølgelig også udvise en vis forsigtighed, når man indregner sund aldring i holdbarhedsberegningen.

Formandskabet påpeger, at Danmark har et stort skatteaktiv i form af udskudte pensionskatter. AE mener, at den udskudte pensionsskat bør tydeliggøres langt mere, når man diskuterer rammerne for finanspolitikken, og hvor store underskud man må have på de offentlige budgetter. Som formandskabet også er inde på i rapporten, kunne man helt eller delvist fremrykke skattebetalingen på pensioner, så skatten betales på indbetalingstidspunktet og ikke på udbetalingstidspunktet, eller man kunne lave en model svarende til indefrysningen af ejendomsskatter, så skatten pålignes løbende, men ikke skal betales før ved udbetaling. Dermed ville man også have et større manøvrerum i hængeskøjteårene 2025-2034, hvor saldoen når sit lavpunkt. Alternativt bør man ikke sigte efter at have balance på de offentlige finanser i 2030, men i stedet sigte efter et underskud, som svarer omtrent til de midlertidige ekstra ældreudgifter i 2030.

Formandskabet har på side 27 en interessant pointe om, at målsætningen om balance i 2025 og 2030 er med til at øge holdbarheden på de offentlige budgetter. Formandskabet anfører videre, at målsætningen om balance i 2030 begrænser politikernes handlemuligheder, og kan være en hindring for, at samfundsgavnige initiativer gennemføres samt føre til uhenigtsmæssige finanspolitiske stramminger.

AE er meget enige i den bekymring. Man bør fra politisk side ikke stirre sig blinde på målsætninger om balance i bestemte år, som kan stå i vejen for kloge investeringer i uddannelse, infrastruktur, innovation, forskning og udvikling.

Kapitel III: Budgetloven og finanspolitiske rammer

Formandskabets diskussion af saldokravet bygger på den eksplicite antagelse, at Folketinget fortsat ønsker at implementere finanspagtens krav til den strukturelle saldo i dansk lovgivning. AE ville gerne have hørt formandskabets syn på, om finanspagtens regler er passende for Danmark.

Formandskabet anfører, at saldokravets konkrete størrelse bør bero på en afvejning af på den ene side risikoen for, at politikerne stifter gæld ud fra kortsigtede, opportunistiske hensyn. Og på den anden side ulemperne ved at skulle håndtere midlertidige udsving i de offentlige indtægter og udgifter via gælden.

AE savner, at formandskabet konkret forholder sig til de to risici, der opstilles som de centrale for saldokravets konkrete størrelse. AE har for nylig vist, er risikoen for systematiske offentlige underskud ikke er en væsentlig risiko i Danmarks tilfælde – heller ikke uden budgetloven.

I lyset af danske politikeres gode 'track record' bør vi ifølge forskningen ikke have regler for den offentlige saldo. Vi bør alene styre efter flerårige saldomålsætninger i stil med de mellem-

fristede planer, som allerede indgår i den finanspolitiske styring. Saldokrav begrænser nemlig politikernes mulighed for at stimulere økonomien i krisetider og for at håndtere midlertidige stød til de offentlige finanser via den offentlige gæld. Det sidste har formandskabet faktisk påpeget flere gange og har i den forbindelse foreslået, at saldokravet lempes. AE savner derfor en begrundelse for formandskabets vurdering af, at der ikke er et "akut behov" for en lempelse.

Formandskabet påpeger, at opgørelsen af den strukturelle saldo er behæftet med stor usikkerhed. AE er enig i, at saldokravet skal tage højde for den store usikkerhed, der ligger i saldoopgørelser. AE vil gerne rose formandskabet for at påpege de muligheder for at håndtere 1-2-årige udsving, der allerede ligger i finanspagten. De muligheder bør vi afgjort udnytte. AE har imidlertid tidligere vist, at usikkerheden i den strukturelle saldo er af en helt anden størrelsesorden end det nuværende saldokrav. Det tilsiger i sig selv, at saldokravet lempes.

Formandskabet anbefaler, at den økonomiske politik gøres mere gennemskuelig. AE er enige i, at udgiftspolitikken bør være mere gennemskuelig. Dansk forskning viser, at finanspolitikken bliver mere hensigtsmæssig, hvis det er muligt for omverdenen at gennemskue den økonomiske politik og holde politikerne op på deres beslutninger.

Kapitel IV: Omkostninger ved konjunkturudsving

Formandskabet har set på de samfundsøkonomiske omkostninger ved konjunkturudsving. AE vil gerne kvittere for at dette emne bliver taget op. Formandskabet gennemgår en lang række forbehold for, hvorfor Lucas-resultatet er et underkantsskøn. Alligevel er det dette estimat, der står tilbage, hvilket er beklageligt. Lucasresultatet er dybest set en cirkelslutning; Lucas antager, at omkostningen ved konjunkturudsving kan beskrives med en størrelse, der oplagt kun fanger en lille del af omkostningen – og konkluderer på den baggrund, at omkostningen er lille.

Formandskabet har på baggrund af registerdata lavet en undersøgelse af, hvem der rammes af konjunkturtilbageslag. Analysen påviser store forskelle i, hvordan forskellige grupper på arbejdsmarkedet påvirkes. Analysen viser, at unge, mænd og personer med anden etnisk herkomst end dansk rammes hårdest af konjunkturtilbageslag, både når man ser på erhvervsindkomst og beskæftigelse.

AE vil gerne kvittere for den omfattende og grundige undersøgelse. AE mener, at det er vigtigt at belyse, at konjunkturtilbageslag rammer nogle grupper på arbejdsmarkedet hårdere end andre.

Formandskabet viser, at også ufaglærte og ansatte inden for fremstillingssektoren oplever større konsekvenser af konjunkturtilbageslag. AE mener, at det er vigtigt at sætte fokus på, at de ufaglærte er mere udsatte på arbejdsmarkedet i konjunkturudsving. Det understreger behovet for en aktiv arbejdsmarkedspolitik, der gennem opkvalificering og målrettede indsatser kan hjælpe folk godt og hurtigt tilbage på arbejdsmarkedet.

I dag har 16 pct. af en årgang ikke udsigt til at opnå en ungdomsuddannelse inden de fylder 25 år. AE mener på den baggrund, at der udover en aktiv arbejdsmarkedspolitik også bør investeres mere i uddannelse til de unge, som i dag ikke får en ungdomsuddannelse.

Formandskabet har desuden undersøgt spredningen i forbrugsmuligheder henover livet ved at kigge på erhvervsindkomst og disponibelindkomst. AE påskønner, at der sættes fokus på skatte- og overførselssystemets vigtige rolle ift. at sænke uligheden. Samtidig har skatte- og overførselssystemet også en rolle som automatisk stabilisator..

SÆRLIGT SAGKYNDIG TORBEN M. ANDERSEN

Der forventes en vis vækstafmatning drevet af lavere vækst i aftagerlandene. De underliggende makroøkonomiske balancer er fortsat gode, og beskæftigelsen vurderes også i fremskrivningen at overstige det strukturelle niveau. På den baggrund konkluderes det, at der ikke er behov for en ekspansiv finanspolitik. Denne vurdering af konjunktursituationen fremstår velbegrunderet, men en række globale usikkerhedsfaktorer kan få afgørende betydning for den økonomiske udvikling hos vores samhandelspartnere og dermed også Danmark.

Den mest markante ændring i konjunkturprognosen i forhold til forårsrapporten er ændringen i renteforventningerne. Den nominelle rente på den 10-årige statsobligation forventes nu at stige til 1,5% i 2025 og 4,75% i 2035. I forårsrapporten var skønnet en rente på 3% i 2025. Rapporten indeholder en udmærket diskussion af faktorerne bag de aktuelt lave nominelle og reale afkast på obligationer, risikopræmier og kapitalafkastet. Ændringen i prognosen for renteutviklingen må tolkes på den måde, at formandsskabet nu i højere grad tillægger strukturelle faktorer en afgørende rolle for de aktuelle afkastniveauer. Renteskønnet er dog fortsat til den høje side i forhold til konsensus, som det også fremgår af de såkaldte samfundsforudsætninger, der lægges til grund for pensionsprognoserne. Det ville være interessant med en mere indgående diskussion af tilpasningsdynamikken og argumenterne for et relativt højt afkast i forhold til markedskonsensus.

Rapporten indeholder en opdatering af de finanspolitiske holdbarhedsberegninger, og "overholdbarheden" er opjusteret i forhold til seneste fremskrivning. Rapporten indeholder en udmærket beskrivelse af den ændrede holdbarhedsvurdering og fortolkningen af holdbarhedsindikatoren. Kapitlet indeholder en interessant analyse af såkaldt sund aldring, og denne effekt vurderes at være stærkere end i tidligere analyser. Dette er en vigtig og interessant analyse. Analysen omfatter både sundheds- og plejeudgifter. Der savnes en dekomponering af udviklingen af sund aldring. I debatten om sund aldring har tidligere analyser fra blandt andet OECD vist, at effekten er størst for sundhedsudgifterne, men ikke for plejeudgifterne. Det er af afgørende betydning i hvilket omfang, der er en forskel i sund aldringseffekten for sundheds- og plejeudgifter. Der har på det seneste været stor diskussion om plejetilbuddene, og en sådan analyse ville derfor være yderst interessant til denne diskussion. I forhold til den empiriske analyse savnes en nærmere diskussion af, i hvilket omfang estimationerne fanger sund aldring. Estimationerne må i sagens natur tage udgangspunkt i de faktiske udgifter, men disse er ikke alene bestemt af sundheds-/plejehov men også bevillingerne. Mens der i

00erne var store stigninger i sundhedsudgifter, har stigninger i de senere år været på et lavt niveau. På plejeområdet har kommunerne oplevet et stærkt pres. Det er således ikke helt oplagt, hvorledes estimationer for forskellige dataperioder skal sammenlignes. Der kan være en mulig bias i estimaterne/tolkningen med den risiko, at en stram udgiftsstyring tolkes som sund aldring. Teksten burde mere explicit tage et forbehold herfor. I forlængelse heraf – og mere generelt i forhold til tolkningen af usikkerheden knyttet til holdbarhedsindikatoren - savnes en nærmere diskussion af det pres sundhedsvæsenet er under som følge af nye (og ofte dyre behandlingsformer) i kombination med et muligt stigende krav/forventninger til sundheds-/plejestandarder. Ved alene at fremhæve sund aldring kommer udfordringer på dette centrale velfærdsområde ikke klart frem.

I afslutningen af holdbarhedskapitlet foreslås det blandt andet at fremføre udskudt skat af pensioner for at skabe mere "luft" i forhold til underskudsgrænsen for de offentlige finanser. Det er ikke helt klart, i hvilket omfang denne konklusion er i overensstemmelse med konklusionen i kapitel III, hvor der ikke argumenteres for et behov for en mere rummelig underskudsgrænse. Endvidere er det uhensigtsmæssigt at foreslå en sådan drastisk ændring af beskatningssystemet uden nærmere analyse og diskussion. Tonen i afslutningsafsnittet bliver også strammet lidt op i forhold til den forudgående. Det er misvisende, når teksten anfører "Den offentlige sektor har yderligere store implicitte aktiver i form af udskudte skattebetalinger i pensionsformuen". Det antyder, at der er yderligere økonomisk politiske frihedsgrader ikke indeholdt i holdbarhedsberegningen. Det fremtidige skatteprovenu fra beskatning af udbetalte pensioner indgår i holdbarhedsberegningen. Holdbarhedsanalysen skønner – under givne politikker – over implicitte aktiver og passiver. Formålet med en holdbarhedsanalyse er netop at vurdere sådanne fremtidige indtægts- og udgiftsstrømme.

Kapitel III indeholder en god diskussion af budgetloven og de finanspolitiske rammer. Kapitlet indeholder dels en beskrivelse og dels en diskussion af mulige forbedringspotentialer. Det konkluderes blandt andet, at mulighederne for at tage hensyn til exceptionelle forhold bør styrkes, fremfor at øge budgetgrænsen fra 0,5% af BNP til 1% af BNP. Udgiftslofterne diskuteres også, og der påpeges en række udfordringer, men kapitlet er ikke så præcis i anbefalingerne, især i forhold til at sikre et mere fleksibelt system foreneligt med finanspolitisk disciplin.

Kapitel IV diskuterer velfærdsomkostningerne ved konjunkturudsving. Kapitlet indeholder en udmærket diskussion af litteraturen på området, og der præsenteres en række empiriske analyser for Danmark. I forhold til de empiriske analyser af konsekvenserne af stød savnes der en påpegnings af, at velfærdseffekterne kan være større, da disse afhænger af risikoen for at blive udsat for sådanne stød (og dermed risikoaversionen). Udsving i det private forbrug (Boks IV.2) tolkes som en indikation af betydningen af stabiliseringspolitik. Dette er en problematisk fremgangsmåde, da der ikke er formuleret noget "counterfactual" og det underliggende behov for stabiliseringspolitik ikke er afklaret.

Kapitlet indeholder en interessant analyse af, hvem der bliver ramt af konjunkturtilbageslag. Der savnes en analyse – eller i det mindste en mere dybtgående diskussion – af i hvilket omfang sådanne tilbageslag får vedvarende (persistent) effekt for de pågældende. Velfærdseffekterne heraf kunne især være potentielt store for unge, såfremt konjunkturtilbageslag i en

ung alder får effekt på livstidsindkomsterne. De heterogene effekter af konjunkturtilbageslag på forskellige grupper rejser også et spørgsmål omkring stabiliseringspolitikens effekt til målrettet at afhjælpe situationen for de pågældende. Diskretionær finanspolitik for at påvirke den samlede efterspørgsel og beskæftigelse er ikke nødvendigvis en særlig målrettet måde at hjælpe de pågældende på. Det kan den generelle indretning af det sociale sikkerhedsnet derimod være.

Der præsenteres en analyse af de langsigtede effekter på indkomsterne ved at analysere variationer i indkomsten inden for forskellige aldersgrupper. Denne analyse foretages både for erhvervs- og disponible indkomster. Dette er en interessant analyse, men der savnes en dekomponering af variationer i den disponible indkomst i betydningen af variationer i erhvervsindkomst og skatter/transfereringer. Dette vil bidrage til en mere eksplicit analyse af den sikring det sociale sikkerhedsnet skaber. En sådan analyse vil også skulle inddrage ækvivalerede indkomster og dermed familiesituationen. I forlængelse af diskussionen ovenfor er det af betydning for vægtlægningen mellem de automatiske stabilisatorer og diskretionær finanspolitik.

Kapitlet er ikke helt klar i omtalen af automatiske stabilisatorer og social/implicit forsikring af idiosynkratiske stød. Det sociale sikkerhedsnet (og adgang til velfærdsservice) og skattesystemet har en forsikringsfunktion for den enkelte. Når den enkeltes position (indkomst/beskæftigelse osv.) er kendt, fremstår det som omfordeling, mens det i en ex ante tolkning udfylder en forsikringsfunktion. De automatiske stabilisatorer fremkommer som den samlede eller aggregerede respons af denne forsikring i tilfælde af aggregerede stød (variation i den samlede beskæftigelse). Social forsikring og de automatiske stabilisatorer har dermed deres udspring i indretningen af velfærdssystemer, skattesystemer m.m. Det er velkendt, at de automatiske stabilisatorers størrelse er tæt knyttet til den offentlige sektors størrelse. Lidt forenklet er styrken af de automatiske stabilisatorer bestemt af deltagerskatten (sum af beskatning og sociale ydelser ved bevægelse fra beskæftigelse til ikke at være i beskæftigelse). De automatiske stabilisatorer kan således svækkes af reformer sigtende mod at øge incitamenterne til at være i beskæftigelse. Der savnes en nærmere diskussion af denne problemstilling.

SÆRLIGT SAGKYNDIG METTE EJRNÆS

Kapitel II: Finanspolitisk holdbarhed

Dette er et spændende kapitel med mange gode betragtninger. I kapitlet præsenteres en ny måde til at beregne de fremtidige sundhedsudgifter. Kapitlet benytter en alternativ beregningsmetode, som tager højde for "sund aldring". Beregningsmetoden tager udgangspunkt i, at sundhedsudgifterne stiger kraftigt i perioden op til død, mens sundhedsudgifterne for personer som har mere end 4 år til død er lavere og afhænger kun lidt af alderen. Den observerede sammenhæng mellem alder og sundhedsudgifter skyldes først og fremmest, at der er relativt flere ældre personer sammenlignet yngre, som dør inden for de efterfølgende 3 år. Beregningsmetoden antager, at profilen i sundhedsudgifter, når man tager højde for antal år frem til død, er stabil og kan benyttes til at forudsige sundhedsudgifterne 50 år frem. Kapitlet illustrerer fint, hvad den ændrede beregningsmetode har af betydning for HBI-effekten, men

det ville have været interessant, hvis man kunne validere metoden. Det er ikke oplagt, at der er en stabil sammenhæng mellem sundhedsudgifter og tid til død, når der kommer nye behandlingsformer til. Derfor er det vigtigt at validere modellens evne til at forudsige sundhedsudgifterne. Dette kunne være f.eks. være gjort ved at sammenligne de beregnede og faktiske sundhedsudgifter for nogle af de seneste år.¹

Kapitel III: Budgetloven og finanspolitiske rammer

Kapitel III er et aktuelt og vigtigt kapitel set i lyset af, at Budgetloven skal evalueres. Det er vigtigt at få belyst, hvilken betydning underskudsgrænsen og udgiftsloftet har samt at diskutere mulige justeringer af loven.

Kapitlet belyser mange vigtige aspekter af loven, men der er også aspekter, som kunne have været uddybet yderligere. I afsnittet om udgiftsloftet og sanktioner gennemgås f.eks. reglerne for udgiftsloftet og sanktionerne for kommunerne og regionerne. I kapitlet vises, at efter indførelsen af sanktioner ved en samlet budgetoverskridelse i 2011 har kommunernes samlede budgetter været overholdt. Det ville have været interessant at se en mere detaljeret analyse af, hvordan kommunerne efter 2011 har styret deres udgifter. Man kunne have undersøgt, om sanktionerne har betydet, at hver enkel kommune har forsøgt at overholde alle budgetterne på de enkelte områder. Hvis effekten af sanktionerne har betydet, at budgettet for hvert enkelt delområde overholdes, har det formodentlig resulteret i nogle negative konsekvenser, fordi der kan være uforudsete udgifter inden for et område, og det kan være hensigtsmæssigt at flytte penge fra et område til et andet område. Dette aspekt vil også være vigtigt at medtage i diskussionen om eventuelle justeringer f.eks. udgiftslofter over flere år.

Kapitel IV: Omkostninger ved konjunkturudsving

Dette er et relevant kapitel, som belyser omkostningerne ved konjunkturudsving. Kapitlet indeholder en god gennemgang af de vigtigste teoretiske bidrag vedr. Lucas' resultatet og kritikken af dette og henviser til centrale studier på området. Desuden indeholder kapitlet en empirisk analyse af hvem, der bliver ramt af en konjunkturtilbagegang.

I kapitlet diskuteres velfærdsomkostningerne ved udsving i indkomsten. Her nævnes, at omkostningerne ved en indkomstnedgang som følge af arbejdsløshed vil afhænge af, om individerne har opsparing eller mulighed for at låne, således at forbruget kan udjævnes henover en indkomstnedgang. En vigtig anden mekanisme i "selv-forsikring" er, hvis man har en partner. I dette tilfælde vil partnerens indkomst kunne virke som en forsikring. Dette aspekt kunne også være diskuteret i kapitlet.

Den empiriske analyse viser, at specielt de yngste og ældste på arbejdsmarkedet samt lavtuddannede er udsatte for at blive ramt, når konjunkturerne vender. En anden faktor, som kunne have været relevant at kigge på, er, om enlige er mere konjunkturfølsomme end individer med en partner. Dette er vigtigt, da en vigtig komponent i "selv-forsikring" er, om man har en partner. Enlige vil have dårligere muligheder for at udjævne forbruget i forbindelse med f.eks. arbejdsløshed, og derfor vil velfærdsomkostningerne for dem være højere. Endelig

¹ Modellen beregnes for data for 2008/2009.

kunne det også have været interessant at undersøge, om der er en tendens til, at ægtefæller er lige konjunkturfølsomme (f.eks. fordi de er ansat i samme brancher). I givet fald vil det så bevirke, at nogle husholdninger bliver meget udsatte for konjunkturer og andre mindre. Det kunne derfor have været interessant at lave disse analyser på husholdningsniveau.

